

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 294

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

6 listopada 2013

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności 1
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę Komisji 2007/14/WE ustanawiającą szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE ⁽¹⁾ 13

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1093/2013 z dnia 4 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 638/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1982/2004 w odniesieniu do uproszczeń w ramach systemu Intrastat oraz gromadzenia danych Intrastat 28

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1094/2013 z dnia 4 listopada 2013 r. w sprawie przyznania Francji i Zjednoczonemu Królestwu dodatkowych dni przebywania na morzu w rejonie ICES VIIe	30
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1095/2013 z dnia 4 listopada 2013 r. zatwierdzające inną niż nieznaczna zmianę specyfikacji zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy [Sierra de Cádiz (ChNP)]	32
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1096/2013 z dnia 4 listopada 2013 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Poulet des Cévennes / Chapon des Cévennes (ChOG)]	34
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1097/2013 z dnia 4 listopada 2013 r. zatwierdzające znaczną zmianę elementów specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Lentilles vertes du Berry (ChOG)]	36
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1098/2013 z dnia 4 listopada 2013 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Gâche vendéenne (ChOG)]	38
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1099/2013 z dnia 5 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (poprawa działania regularnych linii żeglugowych)	40
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1100/2013 z dnia 5 listopada 2013 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	42

ZALECENIA

2013/637/UE:

★ Zalecenie Komisji z dnia 4 listopada 2013 r. zmieniające zalecenie 2006/576/WE w odniesieniu do toksyn T-2 i HT-2 w mieszankach paszowych dla kotów ⁽¹⁾	44
--	----

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/48/UE

z dnia 22 października 2013 r.

w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 82 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom
narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-
Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

niezbędne zbliżenie przepisów ułatwiłoby współpracę między właściwymi organami oraz sądową ochronę praw jednostki.

(3) Zgodnie z art. 82 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) „współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych...”.

(4) Wdrożenie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych zakłada, że państwa członkowskie mają wzajemne zaufanie do swoich systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych. Zakres wzajemnego uznawania w znacznym stopniu zależy od szeregu czynników, w tym mechanizmów mających na celu zagwarantowanie praw podejrzanych lub oskarżonych oraz wspólnych minimalnych norm niezbędnych dla ułatwienia stosowania zasady wzajemnego uznawania.

(1) W art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”), w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („EKPCz”) oraz w art. 14 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych („MPPOP”) zapisane jest prawo do rzetelnego procesu sądowego. Art. 48 ust. 2 Karty gwarantuje poszanowanie prawa do obrony.

(5) Choć państwa członkowskie są stronami EKPCz i MPPOP, doświadczenie pokazuje, że nie zawsze wystarczy to samo w sobie, aby zapewnić postrzeganie systemów sądownictwa karnego innych państw członkowskich jako budzących dostateczne zaufanie.

(2) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Zgodnie z konkluzjami prezydencji Rady Europejskiej z posiedzenia w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r., a w szczególności z ich pkt 33, zasada wzajemnego uznawania wyroków i innych orzeczeń organów sądowych powinna stać się fundamentem współpracy wymiarów sprawiedliwości w Unii w sprawach cywilnych i karnych, gdyż skuteczniejsze wzajemne uznawanie oraz

(6) Wzajemne uznawanie orzeczeń w sprawach karnych może skutecznie funkcjonować jedynie w duchu zaufania, w którym nie tylko organy sądowe, ale wszyscy uczestnicy postępowania karnego traktują orzeczenia organów sądowych innych państw członkowskich jako równoważne swoim własnym, z czym wiąże się nie tylko zaufanie do adekwatności przepisów innych państw członkowskich, ale także zaufanie do tego, że przepisy te są prawidłowo stosowane. Zwiększenie wzajemnego zaufania wymaga szczegółowych przepisów dotyczących ochrony praw i gwarancji procesowych wynikających z Karty, EKPCz i MPPOP. Wymaga ono również dalszego rozwinięcia w ramach Unii – poprzez niniejszą dyrektywę oraz poprzez inne środki – norm minimalnych określonych w Karcie i w EKPCz.

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 51.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 7 października 2013 r.

- (7) Art. 82 ust. 2 TFUE przewiduje możliwość ustanowienia norm minimalnych mających zastosowanie w państwach członkowskich w celu ułatwienia wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych, jak również współpracy policyjnej i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych o wymiarze transgranicznym. Artykuł ten odwołuje się do „praw jednostek w postępowaniu karnym” jako jednego z obszarów, w których można ustanowić normy minimalne.
- (8) Istnienie wspólnych minimalnych norm powinno doprowadzić do zwiększenia zaufania do systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych wszystkich państw członkowskich, co z kolei powinno doprowadzić do skuteczniejszej współpracy wymiarów sprawiedliwości w atmosferze wzajemnego zaufania, a także do propagowania kultury praw podstawowych w Unii. Takie wspólne minimalne normy powinny również usunąć przeszkody dla swobodnego przepływu obywateli na terytoriach państw członkowskich. Takie wspólne minimalne normy powinny zostać ustanowione w odniesieniu do prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym, prawa do poinformowania osoby trzeciej w przypadku pozbawienia wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności.
- (9) W dniu 30 listopada 2009 r. Rada przyjęła rezolucję dotyczącą harmonogramu działań mających na celu wzmocnienie praw procesowych osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym („harmonogram”) ⁽¹⁾. W harmonogramie wezwano do stopniowego przyjmowania środków dotyczących prawa do tłumaczenia pisemnego i ustnego (środek A), prawa do informacji o prawach i informacji o zarzutach (środek B), prawa do porady prawnej i pomocy prawnej z urzędu (środek C), prawa do kontaktu z krewnymi, pracodawcami i organami konsularnymi (środek D) oraz specjalnych zabezpieczeń dla podejrzanych lub oskarżonych wymagających szczególnego traktowania (środek E). W harmonogramie podkreślono, że kolejność praw ma charakter jedynie orientacyjny, co oznacza, że może zostać zmieniona stosownie do priorytetów. Harmonogram ma funkcjonować jako całość – dopiero po realizacji wszystkich jego części płynące z niego korzyści będą w pełni odczuwalne.
- (10) W dniu 11 grudnia 2009 r. Rada Europejska z zadowoleniem przyjęła harmonogram i włączyła go do Programu sztokholmskiego – otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli ⁽²⁾ (pkt 2.4). Rada Europejska podkreśliła niewyczerpujący charakter harmonogramu i zwróciła się do Komisji o zbadanie innych aspektów minimalnych praw procesowych podejrzanych i oskarżonych oraz o ocenę, czy istnieje potrzeba zajęcia się innymi kwestiami, np. domnięciem niewinności, w celu propagowania lepszej współpracy w tej dziedzinie.
- (11) Dotychczas przyjęto dwa środki zgodnie z harmonogramem, a mianowicie: dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym ⁽³⁾ oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym ⁽⁴⁾.
- (12) Niniejsza dyrektywa określa normy minimalne dotyczące prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym wykonania europejskiego nakazu aresztowania zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽⁵⁾ („postępowanie dotyczące europejskiego nakazu aresztowania”) oraz prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności. W ten sposób sprzyja ona stosowaniu Karty, a w szczególności jej art. 4, 6, 7, 47 i 48, opierając się na art. 3, 5, 6 i 8 EKPCz zgodnie z wykładnią Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który w swym orzecznictwie regularnie określa standardy w zakresie prawa dostępu do adwokata. W orzecznictwie tym stwierdza się między innymi, że rzetelność postępowania wymaga, aby podejrzany lub oskarżony miał możliwość skorzystania z całego zakresu usług wyraźnie związanych z pomocą prawną. W tym względzie adwokat podejrzanego lub oskarżonego powinien móc zapewnić bez ograniczeń podstawowe aspekty obrony.
- (13) Bez uszczerbku dla wynikających z EKPCz zobowiązań państw członkowskich do zapewnienia prawa do rzetelnego procesu sądowego, postępowania dotyczące drobnych przestępstw popełnionych w więzieniu oraz postępowanie dotyczące przestępstw popełnianych w kontekście służby wojskowej, którymi zajmuje się dowódca, nie są do celów niniejszej dyrektywy uznawane za postępowania karne.
- (14) Niniejsza dyrektywa powinna być wdrożona z uwzględnieniem przepisów dyrektywy 2012/13/UE, które zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni niezwłocznie otrzymali informacje o prawie dostępu do adwokata, a podejrzani lub oskarżeni, którzy zostali zatrzymani lub aresztowani, niezwłocznie otrzymali pisemne „pouczenie o prawach”, zawierające informacje o prawie dostępu do adwokata.
- (15) W niniejszej dyrektywie termin „adwokat” odnosi się do każdej osoby, która zgodnie z prawem krajowym posiada stosowne kwalifikacje i uprawnienia – w tym uzyskane w drodze uznania przez uprawniony organ – do udzielania porad prawnych i pomocy prawnej podejrzanym lub oskarżonym.
- (16) W niektórych państwach członkowskich organ inny niż sąd właściwy w sprawach karnych ma uprawnienia do nakładania kar w odniesieniu do stosunkowo drobnych przestępstw. Może być tak na przykład w przypadku wykroczeń drogowych, które popełniane są na szeroką skalę i które mogą zostać wykryte w wyniku kontroli ruchu drogowego. W takich sytuacjach wymóg, aby

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 4.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

właściwe organy zapewniały wszystkie prawa wynikające z niniejszej dyrektywy, byłby nieuzasadniony. Jeżeli prawo państwa członkowskiego przewiduje nakładanie kary za drobne przestępstwa przez taki organ, a także istnieje prawo do odwołania się do sądu właściwego w sprawach karnych albo możliwość przekazania mu sprawy w inny sposób, niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie jedynie do postępowania wszczętego przed sądem w wyniku takiego odwołania lub przekazania sprawy.

(17) W niektórych państwach członkowskich pewne drobne przestępstwa, zwłaszcza wykroczenia drogowe, wykroczenia polegające na naruszeniu ogólnych przepisów władz lokalnych oraz wykroczenia polegające na naruszeniu porządku publicznego, uznaje się za przestępstwa. W takich sytuacjach wymóg, aby właściwe organy zapewniały wszystkie prawa wynikające z niniejszej dyrektywy, byłby nieuzasadniony. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego przewiduje, że kara za wykroczenia nie może polegać na pozbawieniu wolności, niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie jedynie do postępowania przed sądem właściwym w sprawach karnych.

(18) Zakres zastosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do niektórych drobnych przestępstw nie powinien wpływać na wynikające z EKPCz obowiązki państw członkowskich polegające na zapewnieniu prawa do rzetelnego procesu sądowego, w tym do pomocy prawnej ze strony adwokata.

(19) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby podejrzanym lub oskarżonym przysługiwało prawo dostępu do adwokata bez zbędnej zwłoki zgodnie z niniejszą dyrektywą. W każdym przypadku podejrzanemu lub oskarżonemu należy zapewnić dostęp do adwokata podczas postępowania karnego przed sądem, o ile nie zrzekł się on tego prawa.

(20) Do celów niniejszej dyrektywy przesłuchanie nie obejmuje wstępnego przesłuchania przez policję lub inne organy ścigania, które ma służyć ustaleniu tożsamości danej osoby, sprawdzeniu, czy osoba posiada broń lub innych podobnych kwestii bezpieczeństwa, lub stwierdzeniu, czy należy wszcząć dochodzenie, na przykład w trakcie kontroli drogowej lub podczas rutynowych wyrywkowych kontroli, gdy nie ustalono jeszcze tożsamości podejrzanego lub oskarżonego.

(21) W przypadku gdy osoba inna niż podejrzany lub oskarżony – na przykład świadek – staje się podejrzanym lub oskarżonym, osoba ta powinna być chroniona przed samooskarżeniem i ma prawo do nieskładania wyjaśnień, co potwierdza orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Dlatego też niniejsza dyrektywa zawiera wyraźne odniesienie do sytuacji, w której taka osoba staje

się podejrzanym lub oskarżonym w czasie przesłuchania przez policję lub inny organ ścigania w ramach postępowania karnego. Jeżeli w czasie takiego przesłuchania osoba inna niż podejrzany lub oskarżony staje się podejrzanym lub oskarżonym, przesłuchanie należy natychmiast zawiesić. Jednakże należy umożliwić kontynuowanie takiego przesłuchania, jeżeli dana osoba została poinformowana, że jest podejrzanym lub oskarżonym, i ma możliwość skorzystania w pełni z praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

(22) Podejrzeni lub oskarżeni powinni mieć prawo do spotkania się na osobności z reprezentującym ich adwokatem. Państwa członkowskie mogą wprowadzać praktyczne rozwiązania dotyczące czasu trwania i częstotliwości takich spotkań, z uwzględnieniem okoliczności postępowania, a zwłaszcza złożoności sprawy i możliwych czynności procesowych. Państwa członkowskie mogą również wprowadzić praktyczne rozwiązania w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony – zwłaszcza adwokata i podejrzanego lub oskarżonego – w miejscu, w którym odbywa się takie spotkanie. Takie praktyczne rozwiązania powinny pozostawać bez uszczerbku dla skutecznego wykonywania prawa podejrzanym lub oskarżonym do spotkania się z adwokatem oraz dla istoty tego prawa.

(23) Podejrzeni lub oskarżeni powinni mieć prawo do porozumiewania się z reprezentującym ich adwokatem. Takie porozumiewanie jest możliwe na każdym etapie, również przed skorzystaniem z prawa do spotkania z tym adwokatem. Państwa członkowskie mogą wprowadzić praktyczne rozwiązania dotyczące czasu trwania, częstotliwości i sposobów takiego porozumiewania – w tym w odniesieniu do korzystania z wideokonferencji i innych technologii komunikacyjnych umożliwiających takie porozumiewanie. Takie praktyczne rozwiązania powinny pozostawać bez uszczerbku dla skutecznego wykonywania prawa podejrzanym lub oskarżonym do porozumiewania się ze swoim adwokatem oraz dla istoty tego prawa.

(24) W odniesieniu do pewnych drobnych przestępstw niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwu członkowskiemu zapewnienia podejrzanym lub oskarżonym wykonywania prawa dostępu do adwokata przez telefon. Ograniczenie prawa w ten sposób powinno jednak mieć miejsce jedynie w przypadkach, gdy podejrzany lub oskarżony nie będzie przesłuchiwany przez policję lub przez inne organy ścigania.

(25) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby podejrzeni lub oskarżeni mieli prawo do obecności i skutecznego udziału swojego adwokata w czasie przesłuchiwania ich przez policję lub przez inne organy ścigania lub przez organy sądowe, w tym podczas rozpraw sądowych. Taki udział powinien być wykonywany zgodnie z wszelkimi procedurami określonymi w prawie krajowym, które regulują udział adwokata w czasie przesłuchiwania podejrzanego lub oskarżonego przez policję lub przez

inne organy ścigania lub przez organy sądowe, w tym podczas rozpraw sądowych, pod warunkiem że takie procedury pozostają bez uszczerbku dla skutecznego wykonywania odnośnego prawa oraz dla jego istoty. W czasie przesłuchiwania podejrzanego lub oskarżonego przez policję lub przez inne organy ścigania lub przez organy sądowe, w tym podczas rozprawy sądowej, adwokat może między innymi – zgodnie z takimi procedurami – zadawać pytania, domagać się wyjaśnień i składać oświadczenia, co powinno zostać zaprotokołowane, zgodnie z prawem krajowym.

- (26) Podejrzeni lub oskarżeni mają prawo do obecności swojego adwokata przy czynnościach dochodzeniowych lub dowodowych, o ile czynności te są przewidziane w danym prawie krajowym i o ile obecność podejrzanego lub oskarżonego jest wymagana lub dozwolona. Czynności takie powinny obejmować co najmniej okazania w celu rozpoznania, w trakcie których podejrzanego lub oskarżonego znajduje się w grupie innych osób, co ma służyć rozpoznaniu go przez ofiarę lub świadka; konfrontacje, kiedy to podejrzanego lub oskarżonego spotyka się z co najmniej jedną osobą będącą świadkiem lub ofiarą, w sytuacji gdy występuje między nimi różnica zdań co do istotnych faktów lub kwestii; oraz odtworzenia przebiegu przestępstwa, w trakcie których obecny jest podejrzanego lub oskarżonego, co ma służyć lepszemu zrozumieniu sposobu i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz umożliwieniu zadania szczegółowych pytań podejrzanemu lub oskarżonemu. Państwa członkowskie mogą wprowadzać praktyczne rozwiązania dotyczące obecności adwokata przy czynnościach dochodzeniowych lub dowodowych. Takie praktyczne rozwiązania powinny pozostawać bez uszczerbku dla skutecznego wykonywania odnośnych praw oraz dla ich istoty. Jeżeli adwokat jest obecny przy czynności dochodzeniowej lub dowodowej, należy to odnotować przy zastosowaniu procedury protokołowania, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego.
- (27) Państwa członkowskie powinny dokładać starań, aby udostępnić – na przykład na stronie internetowej lub w ulotkach dostępnych na posterunkach policji – informacje ogólne mające ułatwiać podejrzanym lub oskarżonym uzyskanie dostępu do adwokata. Jednakże nie należy wymagać od państw członkowskich aktywnego zapewniania, aby podejrzeni lub oskarżeni, którzy nie zostali pozbawieni wolności, korzystali z pomocy adwokata, jeżeli sami nie zapewnili sobie takiej pomocy. Dany podejrzanego lub oskarżonego powinien mieć możliwość swobodnego porozumiewania się z adwokatem, konsultowania się z nim oraz korzystania z pomocy adwokata.
- (28) W przypadku gdy podejrzeni lub oskarżeni zostają pozbawieni wolności, państwa członkowskie powinny wprowadzić niezbędne rozwiązania, aby zapewnić takim osobom możliwość skutecznego korzystania z prawa dostępu do adwokata, w tym zorganizować pomoc adwokata osobie, która nie ma adwokata, chyba że osoba ta zrzekła się tego prawa. Takie rozwiązania

mogłyby polegać między innymi na tym, że właściwe organy organizują pomoc adwokata na podstawie wykazu dostępnych adwokatów, spośród których podejrzanego lub oskarżonego mógłby dokonać wyboru. Takie rozwiązania mogłyby w stosownych przypadkach obejmować rozwiązania dotyczące pomocy prawnej z urzędu.

- (29) Warunki, na jakich podejrzeni lub oskarżeni pozbawieni są wolności, powinny być w pełni zgodnie z normami określonymi przez EKPCz, Kartę oraz orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości”) i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Podczas świadczenia pomocy na mocy niniejszej dyrektywy podejrzanemu lub oskarżonemu, który został pozbawiony wolności, dany adwokat powinien mieć możliwość zwrócenia się do właściwych organów z zapytaniem dotyczącym warunków pozbawienia wolności tej osoby.
- (30) W przypadkach oddalenia geograficznego podejrzanego lub oskarżonego, na przykład na terytoriach zamorskich lub gdy państwo członkowskie podejmuje operacje wojskowe poza swoim terytorium lub w takich operacjach uczestniczy, państwa członkowskie mają możliwość stosowania czasowych odstępstw od prawa podejrzanego lub oskarżonego do dostępu do adwokata bez zbędnej zwłoki po pozbawieniu ich wolności. W okresie takiego czasowego odstępstwa właściwe organy nie powinny mieć możliwości przesłuchiwania danej osoby ani przeprowadzania żadnych czynności dochodzeniowych lub dowodowych przewidzianych w niniejszej dyrektywie. W przypadku gdy natychmiastowy dostęp do adwokata nie jest możliwy z uwagi na oddalenie geograficzne podejrzanego lub oskarżonego, państwa członkowskie powinny zorganizować porozumiewanie się przez telefon lub w drodze wideokonferencji, o ile nie jest to niemożliwe.
- (31) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania czasowych odstępstw od prawa dostępu do adwokata na etapie postępowania przygotowawczego, jeżeli istnieje potrzeba pilnego zapobieżenia poważnym negatywnym konsekwencjom dla życia, wolności lub netykalności cielesnej jakiejś osoby. W okresie czasowego odstępstwa przyjętego na tej podstawie właściwe organy mogą przesłuchiwać podejrzanego lub oskarżonego pod nieobecność adwokata, pod warunkiem że podejrzanego lub oskarżonego zostali poinformowani o prawie do nieskładania wyjaśnień i są w stanie z tego prawa skorzystać, a także pod warunkiem że takie przesłuchanie pozostaje bez uszczerbku dla prawa do obrony, w tym możliwości uniknięcia samooskarżenia. Przesłuchanie może być prowadzone wyłącznie w celu i w stopniu koniecznym do uzyskania informacji niezbędnych dla zapobieżenia poważnym negatywnym konsekwencjom dla życia, wolności lub netykalności cielesnej jakiejś osoby. Jakkolwiek nadużycie takiego odstępstwa co do zasady nieodwracalnie naruszyłoby prawo do obrony.

- (32) Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość stosowania czasowych odstępstw od prawa dostępu do adwokata na etapie postępowania przygotowawczego, jeżeli natychmiastowe działanie organów ścigania jest niezbędne do tego, aby zapobiec narażeniu postępowania karnego na znaczący uszczerbek, a zwłaszcza by zapobiec zniszczeniu lub zmanipulowaniu ważnych dowodów lub nie dopuścić do mactwa związanego z zeznaniami świadków. W okresie czasowego odstępstwa przyjętego na tej podstawie właściwe organy mogą przesłuchiwać podejrzanych lub oskarżonych pod nieobecność adwokata, pod warunkiem że podejrzani lub oskarżeni zostali poinformowani o swoim prawie do nieskładania wyjaśnień i pod warunkiem że są w stanie z tego prawa skorzystać, a także, że takie przesłuchanie pozostaje bez uszczerbku dla prawa do obrony, w tym możliwości uniknięcia samooskarżenia. Przesłuchanie może być prowadzone wyłącznie w celu i w stopniu koniecznym do uzyskania informacji niezbędnych dla zapobieżenia narażeniu postępowania karnego na znaczący uszczerbek. Jakiegokolwiek nadużycie takiego odstępstwa co do zasady nieodwracalnie naruszyłoby prawo do obrony.
- (33) Poufność porozumiewania się między podejrzanymi lub oskarżonymi a ich adwokatem ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego korzystania z prawa do obrony i jest istotną częścią prawa do rzetelnego procesu. Państwa członkowskie powinny zatem respektować – bez jakiegokolwiek odstępstwa – zasadę poufności spotkań i innych form porozumiewania się pomiędzy adwokatem a podejrzanym lub oskarżonym przy korzystaniu z prawa dostępu do adwokata, przewidzianego w niniejszej dyrektywie. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla procedur odnoszących się do sytuacji, gdy istnieją obiektywne i poparte faktami przesłanki wskazujące na to, że adwokat jest podejrzanym o udział, wraz z podejrzanym lub oskarżonym, w przestępstwie. Wszelka działalność adwokata o charakterze przestępczym nie powinna być uznawana za zgodną z prawem pomoc świadczoną podejrzanemu lub oskarżonemu w ramach niniejszej dyrektywy. Obowiązek respektowania zasady poufności oznacza nie tylko, że państwa członkowskie powinny się powstrzymać od zakłócania takiego porozumiewania się lub od uzyskiwania dostępu do jego treści, lecz również to, że w przypadku pozbawienia podejrzanego lub oskarżonego wolności lub innego umieszczenia ich w miejscu znajdującym się pod kontrolą państwa, powinny zapewnić, aby rozwiązania dotyczące porozumiewania się tę poufność respektowały i chroniły. Pozostaje to bez uszczerbku dla jakiegokolwiek mechanizmów istniejących w placówkach pozbawienia wolności, mających na celu zapobieganie przesyłaniu pozbawionym wolności osobom nielegalnych przedmiotów – takich jak kontrola korespondencji – pod warunkiem że takie mechanizmy nie umożliwiają właściwym organom czytania treści wiadomości przesyłanych między podejrzanymi lub oskarżonymi a ich adwokatem. Niniejsza dyrektywa pozostaje również bez uszczerbku dla procedur prawa krajowego, zgodnie z którymi przekazania korespondencji można odmówić, jeśli nadawca nie wyraża zgody na uprzednie przedłożenie tej korespondencji właściwemu sądowi.
- (34) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla naruszenia poufności będącego ubocznym skutkiem legalnych operacji nadzoru prowadzonych przez właściwe organy. Niniejsza dyrektywa powinna także pozostawać bez uszczerbku dla prac prowadzonych na przykład przez krajowe służby wywiadu w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego zgodnie z art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”) lub art. 72 TFUE, zgodnie z którym tytuł V odnoszący się do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości nie może mieć wpływu na wykonywanie przez państwa członkowskie obowiązków dotyczących utrzymania porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego.
- (35) Podejrzani lub oskarżeni powinni mieć prawo do tego, aby przynajmniej jedna wskazana przez nie osoba – taka jak krewny lub pracodawca – została bez zbędnej zwłoki poinformowana o pozbawieniu ich wolności, przy założeniu, że nie powinno to mieć wpływu na prawidłowy przebieg postępowania karnego toczącego się przeciwko danej osobie lub jakiegokolwiek innego postępowania karnego. Należy umożliwić państwom członkowskim wprowadzenie praktycznych rozwiązań w odniesieniu do stosowania tego prawa. Takie praktyczne rozwiązania powinny pozostawać bez uszczerbku dla skutecznego wykonywania tego prawa oraz jego istoty. W szczególnych, wyjątkowych okolicznościach powinno być jednak możliwe stosowanie czasowego odstępstwa od tego prawa, gdy jest to uzasadnione – w świetle konkretnych okoliczności danej sprawy – istotnym powodem określonym w niniejszej dyrektywie. W przypadku gdy właściwe organy przewidują zastosowanie takiego czasowego odstępstwa w odniesieniu do określonej osoby trzeciej, powinny najpierw zbadać, czy o pozbawieniu wolności danego podejrzanego lub oskarżonego nie mogłaby zostać poinformowana inna osoba trzecia wskazana przez podejrzanego lub oskarżonego.
- (36) Podejrzani lub oskarżeni powinni mieć prawo, w czasie pozbawienia wolności, do porozumiewania się, bez zbędnej zwłoki, z co najmniej jedną wyznaczoną przez siebie osobą trzecią, na przykład krewnym. Państwa członkowskie mogą ograniczyć lub odroczyć korzystanie z tego prawa z uwagi na nadrzędny interes lub proporcjonalne wymogi operacyjne. Takie wymogi mogłyby obejmować, między innymi, potrzebę zapobieżenia poważnym negatywnym konsekwencjom dla życia, wolności lub nieetykalności cielesnej jakiejś osoby, potrzebę zapobieżenia uszczerbkowi dla postępowania karnego, potrzebę zapobieżenia przestępstwu, potrzebę obecności na rozprawie sądowej oraz potrzebę ochrony ofiar przestępstwa. W przypadku gdy właściwe organy przewidują ograniczenie lub odroczenie korzystania z prawa porozumiewania się w odniesieniu do określonej osoby trzeciej, powinny najpierw zbadać, czy podejrzanym lub oskarżonym mogłoby porozumieć się z inną wskazaną przez siebie osobą trzecią. Państwa członkowskie mogą wprowadzić praktyczne rozwiązania dotyczące terminu, sposobu, czasu trwania i częstotliwości porozumiewania się z osobami trzecimi, biorąc pod uwagę konieczność utrzymania porządku, bezpieczeństwa i ochrony w miejscu, w którym przebywa osoba pozbawiona wolności.

- (37) Prawo podejrzanych lub oskarżonych, którzy zostali pozbawieni wolności, do otrzymania pomocy konsularnej jest zapisane w art. 36 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych z 1963 r., gdzie jest sformułowane jako prawo państw do dostępu do swoich obywateli. Niniejsza dyrektywa przyznaje analogiczne prawo podejrzany lub oskarżony, którzy zostali pozbawieni wolności, jeżeli sobie tego zażyczą. Ochrona konsularna może być świadczona przez organy dyplomatyczne w przypadku, gdy organy te pełnią rolę organów konsularnych.
- (38) Państwa członkowskie powinny wyraźnie określić w swoim prawie krajowym podstawy i kryteria czasowych odstępstw od praw przyznanych na mocy niniejszej dyrektywy oraz powinny w sposób ograniczony korzystać z możliwości stosowania tychże czasowych odstępstw. Wszelkie takie czasowe odstępstwa powinny być proporcjonalne, ściśle ograniczone w czasie, nie powinny opierać się wyłącznie na rodzaju lub wadze zarzucanego przestępstwa i powinny pozostawać bez uszczerbku dla ogólnego rzetelnego przebiegu postępowania. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w sytuacji, gdy na mocy niniejszej dyrektywy na czasowe odstępstwo zezwolił organ wymiaru sprawiedliwości niebędący sędzią ani sądem, decyzja w sprawie zezwolenia na czasowe odstępstwo mogła zostać oceniona przez sąd przynajmniej na etapie postępowania sądowego.
- (39) Podejrzani lub oskarżeni powinni mieć możliwość zrzeczenia się prawa przyznanego na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że udzielono im informacji na temat treści danego prawa i możliwych konsekwencji zrzeczenia się tego prawa. Przy udzielaniu takich informacji należy uwzględnić konkretną sytuację danych podejrzanych lub oskarżonych, w tym ich wiek oraz stan psychiczny i fizyczny.
- (40) Fakt zrzeczenia się prawa i okoliczności, w których to zrzeczenie nastąpiło, powinny zostać odnotowane z wykorzystaniem procedury protokolowania, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego. Nie powinno to prowadzić do nałożenia na państwa członkowskie żadnego dodatkowego obowiązku w zakresie wprowadzenia nowych mechanizmów ani żadnych dodatkowych obciążeń administracyjnych.
- (41) W przypadku gdy podejrzany lub oskarżony podejmie decyzję o skorzystaniu z prawa do zrzeczenia się zgodnie z niniejszą dyrektywą, nie powinno być konieczne ponowne przeprowadzanie przesłuchania ani żadnych czynności procesowych, które zostały przeprowadzone w okresie zrzeczenia się prawa.
- (42) Osoby objęte postępowaniem dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania („osoby podlegające nakazowi”) powinny mieć prawo dostępu do adwokata w państwie członkowskim wykonującym nakaz, aby móc skutecznie korzystać z praw przysługujących im na mocy decyzji ramowej 2002/584/WSiSW. W przypadku gdy adwokat uczestniczy w przesłuchaniu osoby podlegającej nakazowi przez organ sądowy wykonujący nakaz, adwokat może między innymi – zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym – zadawać pytania, domagać się wyjaśnień i składać oświadczenia. Fakt, że adwokat uczestniczył w takim przesłuchaniu, należy odnotować, wykorzystując procedurę protokolowania, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego.
- (43) Osoby podlegające nakazowi powinny mieć prawo do spotkania się na osobności z adwokatem reprezentującym je w państwie członkowskim wykonującym nakaz. Państwa członkowskie mogą wprowadzić praktyczne rozwiązania dotyczące czasu trwania i częstotliwości takich spotkań, z uwzględnieniem konkretnych okoliczności sprawy. Państwa członkowskie mogą także wprowadzić praktyczne rozwiązania w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony – zwłaszcza adwokata i osoby podlegającej nakazowi – w miejscu, w którym odbywa się spotkanie pomiędzy adwokatem i osobą podlegającą nakazowi. Takie praktyczne rozwiązania powinny pozostawać bez uszczerbku dla skutecznego wykonywania prawa osób podlegających nakazowi do spotkania się ze swoim adwokatem oraz dla istoty tego prawa.
- (44) Osoby podlegające nakazowi powinny mieć prawo do porozumiewania się z adwokatem reprezentującym je w państwie wykonującym nakaz. Należy umożliwić, aby takie porozumiewanie mogło mieć miejsce na każdym etapie, również przed skorzystaniem z prawa do spotkania z adwokatem. Państwa członkowskie mogą wprowadzić praktyczne rozwiązania dotyczące czasu trwania, częstotliwości i sposobów porozumiewania się osób podlegających nakazowi z ich adwokatem – w tym w odniesieniu do korzystania z wideokonferencji i innych technologii komunikacyjnych umożliwiających takie porozumiewanie. Takie praktyczne rozwiązania powinny pozostawać bez uszczerbku dla skutecznego wykonywania prawa osób podlegających nakazowi do porozumiewania się ze swoim adwokatem oraz dla istoty tego prawa.
- (45) Państwa członkowskie wykonujące nakaz powinny wprowadzić niezbędne rozwiązania, aby zapewnić osobom podlegającym nakazowi możliwość skutecznego skorzystania z przysługującego im prawa dostępu do adwokata w państwie wykonującym nakaz, w tym zorganizować pomoc adwokata osobom podlegającym nakazowi, które nie mają adwokata, chyba że osoby te zrezygnowały z tego prawa. Rozwiązania te, w tym – jeżeli mają zastosowanie – rozwiązania dotyczące pomocy prawnej z urzędu, powinny być regulowane przez prawo krajowe. Mogłyby one polegać między innymi na tym, że właściwe organy organizują pomoc adwokata na podstawie wykazu dostępnych adwokatów, spośród których osoby podlegające nakazowi mogłyby dokonać wyboru.
- (46) Niezwłocznie po otrzymaniu informacji, że osoba podlegająca nakazowi chce ustanowić adwokata w państwie członkowskim wydającym nakaz, właściwy organ tego państwa członkowskiego powinien przekazać osobie podlegającej nakazowi informacje mające ułatwić

- ustanowienie adwokata w tym państwie członkowskim. Takie informacje mogłyby na przykład obejmować aktualny wykaz adwokatów – lub imię i nazwisko adwokata dyżurującego w państwie wydającym nakaz – którzy mogą udzielać informacji i porad w sprawach europejskiego nakazu aresztowania. Państwa członkowskie mogłyby zwrócić się o sporządzenie takiego wykazu do właściwego samorządu adwokackiego.
- (47) Procedura wydawania osób ma kluczowe znaczenie dla współpracy państw członkowskich w sprawach karnych. Niezbędne w takiej współpracy jest dotrzymanie terminów przewidzianych w decyzji ramowej 2002/584/WSiSW. Dlatego też, choć osoby podlegające nakazowi powinny mieć możliwość korzystania w pełni ze swoich praw na mocy niniejszej dyrektywy w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania, terminy te powinny być przestrzegane.
- (48) W oczekiwaniu na akt ustawodawczy Unii dotyczący pomocy prawnej z urzędu, państwa członkowskie powinny stosować w tym zakresie prawo krajowe, które powinno być zgodne z Kartą, EKPCz oraz orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.
- (49) Zgodnie z zasadą skuteczności prawa Unii państwa członkowskie powinny wprowadzić odpowiednie i skuteczne środki naprawcze mające służyć ochronie praw przyznanych jednostkom na mocy niniejszej dyrektywy.
- (50) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przy ocenie wyjaśnień złożonych przez podejrzanych lub oskarżonych lub dowodów uzyskanych z naruszeniem ich prawa dostępu do adwokata lub w przypadkach, gdy zezwolono na odstępstwo od tego prawa zgodnie z niniejszą dyrektywą, szanowane były prawo do obrony i rzetelnego postępowania. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który stwierdza, że prawo do obrony będzie co do zasady w sposób nieodwracalny naruszone w przypadku, gdy do celów skazania danej osoby wykorzystano się obciążające ją wyjaśnienia złożone podczas przesłuchania policyjnego prowadzonego bez dostępu do adwokata. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla wykorzystania wyjaśnień do innych celów dopuszczalnych zgodnie z prawem krajowym, na przykład w przypadku konieczności przeprowadzenia pilnych czynności dochodzeniowych w celu zapobieżenia popełnieniu innych przestępstw lub wystąpieniu poważnych negatywnych konsekwencji dla jakiegokolwiek osoby lub w związku z pilną potrzebą niedopuszczenia do narażenia postępowania karnego na znaczący uszczerbek, kiedy to zapewnienie dostępu do adwokata lub opóźnienie dochodzenia spowodowałoby nieodwracalną szkodę dla trwających dochodzeń dotyczących poważnego przestępstwa. Ponadto powinno to pozostawać bez uszczerbku dla krajowych przepisów lub systemów dotyczących dopuszczalności dowodów i nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim utrzymywania systemu, w ramach którego przed sądem lub sędzią można powołać wszystkie istniejące dowody bez konieczności przeprowadzania jakiegokolwiek odrębnej lub uprzedniej oceny dopuszczalności takich dowodów.
- (51) U podstaw właściwego wymierzania sprawiedliwości leży obowiązek zadbania o podejrzanych lub oskarżonych znajdujących się w potencjalnie gorszej sytuacji. Prokuratura, organy ścigania i organy sądowe powinny zatem umożliwić takim osobom skuteczne wykonywanie praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie, na przykład poprzez uwzględnienie wszelkich potencjalnych słabości mających wpływ na zdolność tych osób do korzystania z prawa dostępu do adwokata i prawa do tego, by o pozbawieniu ich wolności została poinformowana osoba trzecia, a także poprzez podejmowanie odpowiednich działań mających zagwarantować te prawa.
- (52) Niniejsza dyrektywa potwierdza prawa podstawowe i zasady uznane w Karcie, w tym zakaz tortur oraz niehumanitarnego i poniżającego traktowania, prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego, poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do nietykalności osobistej, prawa dziecka, integracji osób niepełnosprawnych, prawo do skutecznego środka odwoławczego i prawo do rzetelnego procesu, domniemanie niewinności i prawo do obrony. Niniejszą dyrektywę należy wykonywać zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (53) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by przepisy niniejszej dyrektywy, w zakresie, w jakim odpowiadają prawom gwarantowanym przez EKPCz, były wykonywane w sposób spójny z przepisami EKPCz i zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.
- (54) Niniejsza dyrektywa ustanawia normy minimalne. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres praw określonych w niniejszej dyrektywie w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony. Taki wyższy poziom ochrony nie powinien stanowić przeszkody dla wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych, które te minimalne normy mają ułatwiać. Poziom ochrony nigdy nie powinien być niższy niż poziom wynikający z norm określonych w Karcie i EKPCz, zgodnie z ich wykładnią dokonaną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.
- (55) Niniejsza dyrektywa propaguje prawa dzieci i uwzględnia wytyczne Rady Europy w sprawie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dzieciom, a w szczególności przepisy dotyczące informacji i porad, których należy udzielać dzieciom. Niniejsza dyrektywa zapewnia dostarczanie podejrzany i oskarżony, w tym dzieciom, odpowiednich informacji pozwalających na zrozumienie konsekwencji zrzeczenia się prawa przyznanego na mocy niniejszej dyrektywy oraz zapewnia, aby każde takie zrzeczenie odbywało się na zasadzie dobrowolności i w sposób jednoznaczny. W przypadku gdy podejrzany lub oskarżony jest dzieckiem, osoba, na której spoczywa odpowiedzialność rodzicielska, powinna zostać jak najszybciej powiadomiona o pozbawieniu dziecka wolności oraz o powodach pozbawienia go wolności. Jeżeli przekazanie takiej informacji osobie, na której spoczywa odpowiedzialność rodzicielska, jest sprzeczne z celem najlepszego

zabezpieczenia interesów dziecka, należy powiadomić inną właściwą osobę dorosłą, np. krewnego. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego nakładających wymóg, by o pozbawieniu dziecka wolności powiadamiać określone organy, instytucje lub osoby, zwłaszcza te, które odpowiadają za ochronę dzieci i dbanie o ich dobro. Państwa członkowskie powinny się powstrzymać – z wyjątkiem szczególnych okoliczności – od ograniczania lub odraczania korzystania przez podejrzanego lub oskarżonego z prawa porozumiewania się z osobą trzecią. Jednak, w przypadku gdy zastosowano odroczenie, dziecko nie powinno w żadnym przypadku być izolowane i należy mu zezwolić na porozumienie się na przykład z instytucją lub osobą odpowiadającą za ochronę dzieci lub dbanie o ich dobro.

- (56) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (57) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie wspólnych minimalnych norm dotyczących prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary tego środka możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (58) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego Protokołu, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (59) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej dyrektywie ustanawia się normy minimalne dotyczące praw podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz osób objętych postępowaniem na mocy decyzji ramowej 2002/584/WSiSW („postępowanie dotyczące europejskiego nakazu aresztowania”) dostępu do adwokata, do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym od chwili poinformowania ich przez właściwe organy państwa członkowskiego, za pomocą oficjalnego powiadomienia lub w inny sposób, o tym, że są podejrzani lub oskarżeni o popełnienie przestępstwa, niezależnie od tego, czy zostali pozbawieni wolności. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do czasu zakończenia postępowania, przez co rozumie się ostateczne rozstrzygnięcie kwestii, czy podejrzany lub oskarżony popełnił przestępstwo, w tym w stosownych przypadkach wydanie wyroku skazującego i rozpatrzenie wszelkich środków odwoławczych.
2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do osób objętych postępowaniem dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania („osoby podlegające nakazowi”) od chwili ich zatrzymania w państwie członkowskim wykonującym nakaz zgodnie z art. 10.
3. Niniejszą dyrektywę stosuje się także, na takich samych warunkach jak przewidziane w ust. 1, do osób – innych niż podejrzani lub oskarżeni – które w toku przesłuchania przez policję lub inny organ ścigania stają się podejrzanymi lub oskarżonymi.
4. Bez uszczerbku dla prawa do rzetelnego procesu, niniejsza dyrektywa ma zastosowanie jedynie do postępowania przed sądem właściwym w sprawach karnych, w odniesieniu do drobnych przestępstw:
 - a) w przypadku gdy prawo państwa członkowskiego przewiduje nakładanie kar przez organ inny niż sąd właściwy w sprawach karnych, a nałożenie takiej kary może być przedmiotem odwołania lub przekazania do takiego sądu; lub
 - b) w przypadku gdy nałożona kara nie może polegać na pozbawieniu wolności;

niniejsza dyrektywa ma zastosowanie jedynie do postępowania przed sądem właściwym w sprawach karnych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

W każdym przypadku niniejszą dyrektywę stosuje się w pełni, gdy podejrzany lub oskarżony został pozbawiony wolności, niezależnie od etapu postępowania karnego.

Artykuł 3

Prawo dostępu do adwokata w postępowaniu karnym

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani i oskarżeni mieli prawo dostępu do adwokata w takim terminie i w taki sposób, aby osoby te mogły rzeczywiście i skutecznie wykonywać przysługujące im prawo do obrony.

2. Podejrzani lub oskarżeni mają prawo dostępu do adwokata bez zbędnej zwłoki. W każdym wypadku podejrzani lub oskarżeni mają dostęp do adwokata począwszy od najwcześniejszego spośród następujących terminów:

- a) przed ich przesłuchaniem przez policję lub inny organ ścigania lub organ sądowy;
- b) w momencie prowadzenia przez organy ścigania lub inne właściwe organy czynności dochodzeniowych lub innych czynności dowodowych zgodnie z ust. 3 lit. c);
- c) niezwłocznie po pozbawieniu wolności;
- d) zanim zostali wezwani do stawienia przed sądem właściwym w sprawach karnych w odpowiednim czasie, zanim stawia się przed tym sądem.

3. Prawo dostępu do adwokata pociąga za sobą, co następuje:

- a) państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni mieli prawo do spotykania się na osobności i porozumiewania się z reprezentującym ich adwokatem, także przed przesłuchaniem przez policję lub inny organ ścigania lub organ sądowy;
- b) państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni mieli prawo do obecności i skutecznego udziału ich adwokata w czasie ich przesłuchiwań. Taki udział musi być zgodny z procedurami określonymi w prawie krajowym, pod warunkiem że takie procedury pozostają bez uszczerbku dla skutecznego wykonywania odnośnego prawa i dla jego istoty. Jeżeli adwokat bierze udział w przesłuchaniu, fakt ten jest odnotowywany, z wykorzystaniem procedury protokołowania, zgodnie z prawem krajowym dągeo państwa członkowskiego;
- c) państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni mieli co najmniej prawo do obecności swojego adwokata podczas następujących czynności dochodzeniowych lub dowodowych, w przypadku gdy czynności te są przewidziane w prawie krajowym oraz jeżeli dla danej czynności jest wymagana lub dozwolona obecność podejrzanego lub oskarżonego:

(i) okazania w celu rozpoznania;

(ii) konfrontacji;

(iii) eksperymentów procesowych polegających na odtworzeniu przebiegu przestępstwa.

4. Państwa członkowskie dokładają starań, aby udostępniać informacje ogólne mające ułatwić podejrzanym lub oskarżonym uzyskanie dostępu do adwokata.

Niezależnie od przepisów prawa krajowego dotyczących obowiązku obecności adwokata, państwa członkowskie wprowadzają niezbędne rozwiązania, by zapewnić podejrzanym lub oskarżonym, którzy zostali pozbawieni wolności, możliwość skutecznego skorzystania z prawa dostępu do adwokata, chyba że takie osoby zrzekły się tego prawa zgodnie z art. 9.

5. W wyjątkowych okolicznościach i jedynie na etapie postępowania przygotowawczego państwa członkowskie mogą zastosować czasowe odstępstwo od stosowania ust. 2 lit. c), w przypadku gdy oddalenie geograficzne podejrzanego lub oskarżonego uniemożliwia zapewnienie prawa dostępu do adwokata bez zbędnej zwłoki po pozbawieniu go wolności.

6. W wyjątkowych okolicznościach i jedynie na etapie postępowania przygotowawczego państwa członkowskie mogą zastosować czasowe odstępstwo od stosowania praw przewidzianych w ust. 3, w zakresie, w jakim jest to uzasadnione – w świetle konkretnych okoliczności danej sprawy – jednym z następujących istotnych powodów:

- a) w przypadku pilnej potrzeby zapobieżenia poważnym negatywnym konsekwencjom dla życia, wolności lub nietykalności cielesnej jakiejś osoby;
- b) w przypadku konieczności podjęcia przez organy ścigania natychmiastowego działania w celu niedopuszczenia do narażenia postępowania karnego na znaczący uszczerbek.

Artykuł 4

Poufność

Państwa członkowskie respektują zasadę poufności porozumiewania się pomiędzy podejrzanymi lub oskarżonymi a ich adwokatem przy korzystaniu z prawa dostępu do adwokata przewidzianego w niniejszej dyrektywie. Takie porozumiewanie obejmuje spotkania, korespondencję, rozmowy telefoniczne oraz inne formy porozumiewania się, dozwolone na mocy prawa krajowego.

Artykuł 5

Prawo do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni, którzy zostali pozbawieni wolności, mieli prawo do tego, aby, na ich życzenie, przynajmniej jedna wskazana przez nie osoba, na przykład krewny lub pracodawca, została niezwłocznie powiadomiona o pozbawieniu ich wolności.

2. Jeżeli podejrzany lub oskarżony jest dzieckiem, państwa członkowskie zapewniają, aby osoba, na której spoczywa odpowiedzialność rodzicielska, została jak najszybciej poinformowana o pozbawieniu wolności oraz o jego powodach, chyba że byłoby to sprzeczne z celem najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka, w którym to przypadku powiadamia się inną stosowną osobą dorosłą. Do celów niniejszego ustępu za dziecko uznaje się osobę, która nie ukończyła osiemnastego roku życia.

3. Państwa członkowskie mogą zastosować czasowe odstępstwo od stosowania praw określonych w ust. 1 i 2, w przypadku gdy jest to uzasadnione – w świetle konkretnych okoliczności danej sprawy – jednym z następujących istotnych powodów:

- a) pilną potrzebą zapobieżenia poważnym negatywnym konsekwencjom dla życia, wolności lub nietykalności cielesnej jakiejś osoby;
- b) pilną potrzebą zapobieżenia sytuacji, w której postępowanie karne mogłoby zostać narażone na znaczący uszczerbek.

4. W przypadku gdy państwa członkowskie stosują czasowe odstępstwo od stosowania praw określonych w ust. 2, zapewniają, aby o pozbawieniu dziecka wolności został niezwłocznie poinformowany organ odpowiadający za ochronę dzieci i dbanie o ich dobro.

Artykuł 6

Prawo do porozumiewania się z osobami trzecimi w czasie pozbawienia wolności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni, którzy zostali pozbawieni wolności, mieli prawo do porozumiewania się bez zbędnej zwłoki z co najmniej jedną wyznaczoną przez siebie osobą trzecią, na przykład z krewnym.

2. Państwa członkowskie mogą ograniczyć lub odroczyć wykonywanie prawa, o którym mowa w ust. 1, z uwagi na nadrzędny interes lub proporcjonalne wymogi operacyjne.

Artykuł 7

Prawo do porozumiewania się z organami konsularnymi

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni, którzy nie są ich obywatelami i którzy zostali pozbawieni wolności, mieli prawo do tego, by organy konsularne państwa, którego są obywatelami, zostały powiadomione bez zbędnej zwłoki o pozbawieniu ich wolności, oraz miały prawo do porozumiewania się z tymi organami, jeśli sobie tego życzą. Jednak w przypadku gdy podejrzani lub oskarżeni mają dwa obywatelstwa lub więcej, mogą wybrać, które organy konsularne mają być powiadomione o pozbawieniu ich wolności i z którymi chcą się porozumiewać.

2. Podejrzani lub oskarżeni mają również prawo do odwiedzin ze strony swoich organów konsularnych, prawo do rozmowy i korespondencji z nimi oraz prawo do tego, by organy te zajęły się organizacją ich zastępstwa procesowego, pod warunkiem że organy te wyrażają na to zgodę, a podejrzani lub oskarżeni sobie tego życzą.

3. Wykonywanie praw określonych w niniejszym artykule może podlegać przepisom lub procedurom krajowym, pod warunkiem że takie przepisy i procedury umożliwiają pełną realizację celów, dla których prawa te przewidziano.

Artykuł 8

Ogólne warunki stosowania czasowych odstępstw

1. Odstępstwa czasowe stosowane na mocy art. 3 ust. 5 lub 6 albo na mocy art. 5 ust. 3:

- a) muszą być proporcjonalne i nie mogą wykraczać poza to, co jest konieczne;
- b) muszą być ściśle ograniczone w czasie;
- c) nie mogą opierać się wyłącznie na rodzaju lub wadze zarzucanego przestępstwa; ani
- d) nie mogą naruszać ogólnej rzetelności postępowania.

2. Na czasowe odstępstwa na mocy art. 3 ust. 5 lub 6 można zezwolić jedynie w drodze należycie uzasadnionej decyzji podjętej w trybie indywidualnym przez organ sądowy lub przez inny właściwy organ, pod warunkiem że decyzja ta może podlegać kontroli sądowej. Należycie uzasadnioną decyzję odnotowuje się, wykorzystując procedurę protokołowania, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego.

3. Na czasowe odstępstwa na mocy art. 5 ust. 3 można zezwalać jedynie w trybie indywidualnym organ sądowy lub inny właściwy organ, pod warunkiem że decyzja ta może podlegać kontroli sądowej.

Artykuł 9

Zrzeczenie się praw

1. Bez uszczerbku dla prawa krajowego nakładającego wymóg obowiązkowej obecności lub pomocy adwokata państwa członkowskie w odniesieniu do każdego zrzeczenia się prawa, o którym mowa w art. 3 i 10, zapewniają, aby:

- a) podejrzanemu lub oskarżonemu udzielono ustnie lub pisemnie jasnych i wystarczających informacji w prostym i zrozumiałym języku na temat treści danego prawa i możliwych konsekwencji zrzeczenia się go; oraz

b) zrzeczenie się praw dokonane zostało w sposób dobrowolny i jednoznaczny.

2. Zrzeczenie się praw, którego można dokonać pisemnie lub ustnie, jak również okoliczności, w których zrzeczenie nastąpiło, odnotowuje się, wykorzystując procedurę protokołowania, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni mogli odwołać zrzeczenie się praw na każdym etapie postępowania karnego, a także zapewniają, aby zostali oni poinformowani o tej możliwości. Takie odwołanie staje się skuteczne z chwilą jego dokonania.

Artykuł 10

Prawo dostępu do adwokata w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby osoba podlegająca nakazowi miała w państwie członkowskim wykonującym nakaz prawo dostępu do adwokata przy zatrzymaniu dokonanym na mocy europejskiego nakazu aresztowania.

2. W odniesieniu do treści prawa dostępu do adwokata w państwie członkowskim wykonującym nakaz osobie podlegającej nakazowi przysługują w tym państwie członkowskim następujące prawa:

- a) prawo dostępu do adwokata w takim terminie i w taki sposób, aby osoby podlegające nakazowi mogły skutecznie wykonywać przysługujące im prawa, a w każdym przypadku niezwłocznie po pozbawieniu ich wolności;
- b) prawo do spotkania z reprezentującym je adwokatem i do porozumiewania się z nim;
- c) prawo do obecności i udziału ich adwokata w czasie przesłuchania osób podlegających nakazowi przez organ sądowy wykonujący nakaz, zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym. W przypadku gdy adwokat uczestniczy w przesłuchaniu, jest to odnotowywane, z wykorzystaniem procedury protokołowania, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego.

3. Do postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania w państwie członkowskim wykonującym nakaz stosuje się odpowiednio prawa przewidziane w art. 4, 5, 6, 7, 9 oraz – jeżeli zastosowanie ma czasowe odstępstwo na mocy art. 5 ust. 3 – art. 8.

4. Właściwy organ państwa członkowskiego wykonującego nakaz informuje osoby podlegające nakazowi, niezwłocznie po pozbawieniu ich wolności, informację, że mają one prawo do ustanowienia adwokata w państwie członkowskim wydającym nakaz. Zadaniem adwokata w państwie członkowskim wydającym nakaz jest wspomaganie adwokata w państwie członkowskim wykonującym nakaz poprzez udzielanie mu informacji i porad w celu skutecznego skorzystania przez osoby podlegające nakazowi z przysługujących im praw na mocy decyzji ramowej 2002/584/WSiSW.

5. W przypadku gdy osoby podlegające nakazowi chcą skorzystać z prawa do ustanowienia adwokata w państwie członkowskim wydającym nakaz, a nie mają jeszcze takiego adwokata, właściwy organ w państwie członkowskim wykonującym nakaz bezzwłocznie informuje o tym właściwy organ

w państwie członkowskim wydającym nakaz. Właściwy organ tego państwa członkowskiego przekazuje osobom podlegającym nakazowi, bez zbędnej zwłoki, informacje mające ułatwić im ustanowienie tam adwokata.

6. Prawo osoby podlegającej nakazowi do ustanowienia adwokata w państwie członkowskim wydającym nakaz pozostaje bez uszczerbku dla terminów określonych w decyzji ramowej 2002/584/WSiSW oraz dla obowiązku organu sądowego wykonującego nakaz polegającego na podjęciu – z uwzględnieniem tych terminów i warunków określonych w tej decyzji ramowej – decyzji, czy dana osoba ma zostać wydana.

Artykuł 11

Pomoc prawna z urzędu

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla prawa krajowego dotyczącego pomocy prawnej z urzędu, stosowanego zgodnie z Kartą oraz EKPCz.

Artykuł 12

Środki naprawcze

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani lub oskarżeni w postępowaniu karnym, jak również osoby podlegające nakazowi w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania miały do dyspozycji na mocy prawa krajowego skuteczny środek naprawczy w przypadku naruszenia ich praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

2. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów i systemów dotyczących dopuszczalności dowodów państwa członkowskie zapewniają, aby w postępowaniu karnym przy ocenie wyjaśnień złożonych przez podejrzanych lub oskarżonych lub dowodów uzyskanych z naruszeniem ich prawa dostępu do adwokata lub w przypadkach, gdy zezwolono na odstępstwo od tego prawa zgodnie z art. 3 ust. 6, przestrzegane były prawo do obrony i prawo do rzetelnego postępowania.

Artykuł 13

Osoby wymagające szczególnego traktowania

Państwa członkowskie zapewniają, aby przy stosowaniu niniejszej dyrektywy uwzględniane były odrębne potrzeby podejrzanych i oskarżonych wymagających szczególnego traktowania.

Artykuł 14

Nieobniżanie poziomu ochrony

Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie może być rozumiany jako ograniczający lub umniejszający prawa i gwarancje procesowe, które są zapewnione na mocy Karty, EKPCz lub innych stosownych przepisów prawa międzynarodowego lub prawa któregoś z państw członkowskich zapewniającego wyższy poziom ochrony.

Artykuł 15

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 27 listopada 2016 r. Niezwłocznie powiadamiają one o tym Komisję.

2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 16

Sprawozdanie

Do dnia 28 listopada 2019 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym oceni, w jakim stopniu państwa członkowskie podjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, w tym przedstawi ocenę stosowania art. 3 ust. 6 w związku z art. 8 ust. 1 i 2; do sprawozdania tego załącza, w razie potrzeby, wnioski ustawodawcze.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 18

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/50/UE**z dnia 22 października 2013 r.**

zmieniająca dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę Komisji 2007/14/WE ustanawiającą szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 50 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom
narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-
Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 33 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾, Komisja miała przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat funkcjonowania tej dyrektywy, w tym także na temat zasadności zakończenia zwolnienia dla istniejących dłużnych papierów wartościowych po upływie dziesięcioletniego okresu, o którym mowa w art. 30 ust. 4 tej dyrektywy, oraz na temat potencjalnego wpływu funkcjonowania tej dyrektywy na europejskie rynki finansowe.
- (2) Dnia 27 maja 2010 r. Komisja przyjęła sprawozdanie na temat funkcjonowania dyrektywy 2004/109/WE określające obszary, w których możliwe jest udoskonalenie systemu stworzonego na mocy tej dyrektywy. W szczególności w sprawozdaniu wykazano potrzebę uproszczenia pewnych obowiązków emitentów, tak by uczynić rynki regulowane bardziej atrakcyjnymi dla małych i średnich emitentów pozyskujących kapitał w Unii. Ponadto

należy zwiększyć skuteczność istniejącego systemu dotyczącego przejrzystości, zwłaszcza w zakresie ujawniania informacji na temat własności przedsiębiorstwa.

- (3) Dodatkowo w swoim komunikacie z dnia 13 kwietnia 2011 r. zatytułowanym „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania. Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” Komisja stwierdziła, że trzeba dokonać przeglądu dyrektywy 2004/109/WE, tak aby obowiązki małych i średnich przedsiębiorstw notowanych na giełdzie były bardziej proporcjonalne, zapewniając jednocześnie taki sam poziom ochrony dla inwestorów.
- (4) Zgodnie ze sprawozdaniem i komunikatem Komisji należy zmniejszyć obciążenia administracyjne małych i średnich emitentów związane z obowiązkami odnoszącymi się do dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym, tak by ułatwić im dostęp do kapitału. Obowiązek publikowania śródrocznych sprawozdań zarządu lub kwartalnych sprawozdań finansowych stanowi znaczne obciążenie dla wielu małych i średnich emitentów, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynkach regulowanych, przy czym obowiązek ten nie jest konieczny do ochrony inwestorów. Obowiązki te sprzyjają również nastawieniu na krótkoterminowe wyniki i zniechęcają do inwestycji długoterminowych. Aby zachęcić do tworzenia trwałych wartości i długoterminowych strategii inwestycyjnych, istotne jest zmniejszenie krótkoterminowej presji na emitentów i zachęcenie inwestorów do przyjmowania bardziej długoterminowej wizji. Należy zatem znieść wymóg publikowania śródrocznych sprawozdań zarządu.
- (5) Państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości nakładania w swoim ustawodawstwie krajowym obowiązku publikowania okresowych informacji finansowych częściej niż w rocznych sprawozdaniach finansowych oraz półrocznych sprawozdaniach finansowych. Niemniej jednak państwa członkowskie powinny mieć możliwość wymagania od emitentów, by publikowali oni dodatkowe okresowe informacje finansowe, o ile taki wymóg nie stanowi znaczącego obciążenia finansowego, a takie dodatkowe wymagane informacje są proporcjonalne do tego, co przyczynia się do decyzji inwestycyjnych. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla ewentualnych dodatkowych informacji, które są wymagane na mocy sektorowych przepisów unijnych, a państwa członkowskie mogą w szczególności wymagać publikowania dodatkowych okresowych informacji finansowych przez instytucje finansowe. Ponadto

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 30.3.2012, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 78.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 października 2013 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.

rynek regulowany może wymagać, by emitenci, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na tym rynku regulowanym, publikowali dodatkowe okresowe informacje finansowe dotyczące wszystkich lub niektórych segmentów tego rynku.

- (6) Aby zapewnić dodatkową elastyczność, a tym samym zmniejszyć obciążenia administracyjne, termin publikowania półrocznych sprawozdań finansowych należy przedłużyć do trzech miesięcy po zakończeniu okresu objętego sprawozdaniem. Oczekuje się, że w wyniku przedłużenia okresu, w którym emitenci mogą publikować swoje półroczne sprawozdania finansowe, sprawozdania małych i średnich emitentów przyciągną większą uwagę uczestników rynku, co sprawi z kolei, że ci emitenci staną się bardziej widoczni.
- (7) W celu zapewnienia większej przejrzystości płatności dokonywanych na rzecz administracji rządowych emitenci, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym i którzy prowadzą działalność w przemyśle wydobywczym lub w przemyśle pozyskiwania drewna z lasów pierwotnych, powinni corocznie ujawniać w odrębnym sprawozdaniu płatności dokonane na rzecz administracji rządowych w państwach, w których prowadzą działalność. Sprawozdanie takie powinno zawierać informacje o rodzajach płatności porównywalne z informacjami ujawnianymi w ramach Inicjatywy Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI). Ujawnianie płatności na rzecz administracji rządowych powinno zapewniać społeczeństwu obywatelskiemu i inwestorom informacje umożliwiające rozliczenie administracji rządowych państw bogatych w zasoby z otrzymywanych przez nie wpływów z tytułu eksploatacji zasobów naturalnych. Inicjatywa ta jest także uzupełnieniem planu działania Unii Europejskiej na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (UE FLEGT) oraz przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna⁽¹⁾; ten plan i to rozporządzenie nakładają na podmioty zajmujące się handlem produktami z drewna wymóg dokładania należytej staranności, aby zapobiec wprowadzaniu nielegalnego drewna na unijny rynek. Państwa członkowskie dbają o to, by członkowie odpowiedzialnych organów jednostki, działający w ramach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów krajowych, odpowiadali za zapewnienie, by według ich najlepszej wiedzy i najlepszych zdolności, sprawozdanie dotyczące płatności na rzecz administracji rządowych było sporządzane zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy. Szczegółowe wymogi zostały określone w rozdziale 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG⁽²⁾.

- (8) Do celów przejrzystości i ochrony inwestorów państwa członkowskie powinny wymagać, by do sprawozdań dotyczących płatności na rzecz administracji rządowych – zgodnie z rozdziałem 10 dyrektywy 2013/34/UE – zastosowanie miały następujące zasady: istotności (żadna płatność, dokonana jako pojedyncza płatność lub seria powiązanych płatności, nie musi być uwzględniana w sprawozdaniu, jeżeli jest niższa niż 100 000 EUR w roku obrotowym); odrębności sprawozdań (sprawozdania dotyczące płatności na rzecz administracji rządowych powinny być sporządzane odrębnie dla każdej administracji rządowej i każdego projektu); uniwersalności (nie powinno się stosować żadnych wyjątków – na przykład w odniesieniu do emitentów działających w pewnych krajach – które wywołują efekt zakłócenia konkurencji oraz pozwalają emitentom wykorzystywać luźne wymogi dotyczące przejrzystości); kompleksowości (należy zgłaszać wszystkie odpowiednie płatności przekazywane na rzecz administracji rządowych zgodnie z rozdziałem 10 dyrektywy 2013/34/UE oraz związanymi z nim motywami).
- (9) Innowacje finansowe doprowadziły do powstania nowych rodzajów instrumentów finansowych, które wystawiają inwestorów na ryzyko ekonomiczne wobec spółek i których ujawnienie nie było przewidziane w dyrektywie 2004/109/WE. Instrumenty te mogłyby być wykorzystywane do ukrytego gromadzenia akcji w spółkach, co może prowadzić do nadużyć na rynku i tworzyć fałszywy i mylący obraz własności gospodarczej spółek giełdowych. W celu zagwarantowania, by emitenci i inwestorzy posiadali pełną wiedzę na temat struktury własności, definicja instrumentów finansowych we wspomnianej dyrektywie powinna obejmować wszystkie instrumenty o skutku gospodarczym podobnym do posiadania akcji i praw do nabywania akcji.
- (10) Instrumenty finansowe o skutku gospodarczym podobnym do posiadania akcji i praw do nabywania akcji, które przewidują rozliczenie gotówkowe, powinno obliczać się z uwzględnieniem korekty o współczynnik delta, poprzez pomnożenie kwoty nominalnej akcji bazowych przez współczynnik delta danego instrumentu. Współczynnik delta wskazuje, jak bardzo zmieniałyby się wartość teoretyczna instrumentu finansowego w przypadku wahań ceny instrumentu bazowego, i daje dokładny obraz ekspozycji posiadacza wobec instrumentu bazowego posiadacza. Podejście takie stosuje się w celu zapewnienia możliwie najdokładniejszej informacji o całkowitej liczbie praw głosu dostępnych dla inwestora.
- (11) Dodatkowo, w celu zapewnienia właściwej przejrzystości znaczących pakietów, w przypadku gdy posiadacz instrumentów finansowych wykonuje swoje uprawnienie do nabywania akcji, zaś łączna liczba pakietów praw głosu przysługujących z tytułu akcji stanowiących podstawę danego instrumentu finansowego przekracza próg powodujący obowiązek zawiadomienia, bez zmiany ogólnego udziału procentowego uprzednio zgłoszonych pakietów, należy wymagać nowego zawiadomienia celem ujawnienia zmiany w charakterze pakietów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19.

- (12) Zharmonizowany system zawiadamiania o znaczących pakietach praw głosu, zwłaszcza w odniesieniu do konsolidacji pakietów akcji z pakietami instrumentów finansowych, powinien zwiększyć pewność prawa, przejrzystość oraz zmniejszyć obciążenia administracyjne dla inwestorów transgranicznych. Państwa członkowskie nie powinny mieć zatem możliwości przyjmowania bardziej rygorystycznych przepisów niż przewidziane w dyrektywie 2004/109/WE w odniesieniu do obliczania progów powodujących obowiązek zawiadomienia, konsolidacji pakietów praw głosu przysługujących z tytułu akcji oraz pakietów praw głosu związanych z instrumentami finansowymi, a także do wyłączeń z wymogów dotyczących zawiadamiania. Uwzględniając jednak istniejące różnice w koncentracji własności w Unii oraz różnice w prawie spółek w Unii, co prowadzi do tego, że w przypadku niektórych emitentów całkowita liczba akcji nie jest tożsama z całkowitą liczbą praw głosu, państwa członkowskie powinny nadal mieć możliwość ustalania zarówno niższych, jak i dodatkowych progów powodujących obowiązek zawiadomienia o pakietach praw głosu, a także wymagać równoważnych zawiadomień w związku z programami opartymi na udziałach kapitałowych. Co więcej, państwa członkowskie powinny zachować możliwość ustalania surowszych obowiązków niż obowiązki przewidziane w dyrektywie 2004/109/WE w odniesieniu do treści (takich jak ujawnianie zamiarów akcjonariuszy), procedury i terminu zawiadamiania; powinny także mieć możliwość wymagania dodatkowych informacji dotyczących znaczących pakietów nieprzewidzianych w dyrektywie 2004/109/WE. W szczególności państwa członkowskie powinny mieć również możliwość dalszego stosowania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych w odniesieniu do ofert przejęcia, transakcji łączenia i innych transakcji mających wpływ na własność lub kontrolowanie spółek nadzorowanych przez organy wyznaczone przez państwa członkowskie na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia⁽¹⁾, które nakładają bardziej rygorystyczne wymogi dotyczące ujawniania informacji niż określone w dyrektywie 2004/109/WE.
- (13) Standardy techniczne powinny zapewniać spójną harmonizację systemów zawiadamiania o znaczących pakietach i właściwe poziomy przejrzystości. Skutecznym i właściwym krokiem byłoby powierzenie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUNGiPW) ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽²⁾ zadania opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie przewidują wariantów polityki, celem ich przedłożenia Komisji. Komisja powinna przyjąć projekty regulacyjnych standardów technicznych opracowane przez EUNGiPW celem określenia warunków stosowania istniejących wyłączeń z wymogów dotyczących zawiadamiania o znaczących pakietach praw głosu. Dzięki swojej fachowej wiedzy EUNGiPW powinien w szczególności określić przypadki wyłączeń, uwzględniając jednocześnie możliwość ich niewłaściwego wykorzystania celem obejścia wymogów dotyczących zawiadamiania.
- (14) W celu uwzględnienia postępu technicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do ustalenia treści zawiadomienia o znaczących pakietach instrumentów finansowych. Szczególnie istotne jest, by w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (15) Aby ułatwić inwestycje transgraniczne, inwestorzy powinni mieć łatwy dostęp do informacji regulowanych na temat wszystkich spółek giełdowych w Unii. Istniejąca obecnie sieć urzędowo ustanowionych krajowych systemów scentralizowanego gromadzenia informacji regulowanych nie zapewnia jednak łatwego wyszukiwania takich informacji w całej Unii. W celu zapewnienia transgranicznego dostępu do informacji i uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych i w dziedzinie technologii telekomunikacyjnych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu określenia minimalnych standardów rozpowszechniania informacji regulowanych, dostępu do informacji regulowanych na poziomie Unii oraz systemu scentralizowanego gromadzenia informacji regulowanych. Komisja we współpracy z EUNGiPW powinna również zostać uprawniona do podejmowania środków celem usprawnienia funkcjonowania sieci urzędowo ustanowionych krajowych systemów gromadzenia informacji oraz do opracowania technicznych kryteriów dostępu na poziomie Unii do informacji regulowanych, w szczególności dotyczących funkcjonowania centralnego punktu dostępu celem wyszukiwania informacji regulowanych na poziomie Unii. EUNGiPW powinien opracować i obsługiwać portal służący jako europejski elektroniczny punkt dostępu („punkt dostępu”).
- (16) W celu poprawy zgodności z wymogami dyrektywy 2004/109/WE i zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 9 grudnia 2010 r. zatytułowanym „Wzmocnienie systemów kar w branży usług finansowych”, należy zwiększyć uprawnienia w zakresie nakładania kar oraz doprowadzić do zgodności tych uprawnień z pewnymi podstawowymi wymogami w odniesieniu do adresów, kryteriów, które trzeba uwzględnić przy stosowaniu kary administracyjnej lub środka administracyjnego, w odniesieniu do kluczowych uprawnień w zakresie nakładania kar oraz poziomów administracyjnych kar finansowych. Takie uprawnienia w zakresie nakładania kar powinny być dostępne co najmniej w przypadku naruszenia kluczowych przepisów dyrektywy 2004/109/WE. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania ich również w innych okolicznościach. W szczególności państwa członkowskie powinny zapewnić, by kary i środki administracyjne, które można stosować, obejmowały możliwość nakładania kar finansowych na tyle wysokich, by miały charakter odstrasżający. W przypadku naruszeń popełnianych przez osoby prawne, państwa członkowskie powinny wprowadzić przepisy przewidujące stosowanie kar wobec członków organów administracji, zarządzania lub nadzoru danej

(¹) Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12.

(²) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

osoby prawnej lub innych osób, które można pociągnąć do odpowiedzialności za takie naruszenia, na warunkach ustanowionych w przepisach krajowych. Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość przewidzenia zawieszenia lub możliwości zawieszenia wykonywania praw głosu posiadaczy akcji i instrumentów finansowych, którzy nie przestrzegają wymogów dotyczących zawiadomienia. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zdecydowania, że przepis o zawieszeniu praw głosu będzie miał zastosowanie wyłącznie do najpoważniejszych naruszeń. Aby objąć wszystkie przypadki nieprzestrzegania przepisów, dyrektywa 2004/109/WE powinna odnosić się zarówno do kar administracyjnych, jak i środków administracyjnych, niezależnie od tego, czy na mocy przepisów krajowych zostaną one zakwalifikowane jako kary czy środki; powinna ona również pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich przepisów prawa państw członkowskich dotyczących sankcji karnych.

Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przewidzenia w prawie dodatkowych kar lub środków oraz wyższych poziomów administracyjnych kar finansowych niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, mając na uwadze, że kary muszą być wystarczająco odstrasżające, aby wspierać czyste i przejrzyste rynki. Przepisy dotyczące kar oraz przepisy dotyczące publikacji kar administracyjnych nie stanowią precedensu dla innych przepisów unijnych, w szczególności w odniesieniu do poważniejszych naruszeń regulacyjnych.

- (17) Aby zagwarantować, że decyzje nakładające środek administracyjny lub karę administracyjną będą miały skutek odstrasżający dla ogółu społeczeństwa, powinny one być zwykle publikowane. Publikowanie decyzji jest również ważnym narzędziem służącym informowaniu uczestników rynku o tym, jakie zachowania uważa się za naruszenie dyrektywy 2004/109/WE, oraz szerszemu propagowaniu poprawnych zachowań pośród uczestników rynku. Gdyby opublikowanie decyzji miało jednak poważnie zagrozić stabilności systemu finansowego lub trwającemu urzędowemu dochodzeniu; wyrządzić – w zakresie, w jakim jest to możliwe do ustalenia – nieproporcjonalną i poważną szkodę zainteresowanym instytucjom lub osobom fizycznym, lub jeżeli – w przypadku nałożenia kary na osobę fizyczną – w ramach wcześniejszej obowiązkowej oceny proporcjonalności takiej publikacji zostanie wykazane, że opublikowanie danych osobowych jest środkiem nieproporcjonalnym, właściwy organ powinien mieć możliwość podjęcia decyzji o opóźnieniu takiej publikacji lub o opublikowaniu informacji na zasadzie anonimowości.
- (18) W celu wyjaśnienia traktowania papierów wartościowych niedopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym i reprezentowanych przez kwity depozytowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym oraz w celu uniknięcia luk w zakresie przejrzystości, należy doprecyzować definicję „emitenta”, tak by obejmowała ona emitentów papierów wartościowych niedopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym i reprezentowanych przez kwity depozytowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Zmiana definicji „emitenta” jest właściwa również ze względu na fakt, że w niektórych państwach członkowskich emitentami papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynkach regulowanych mogą być osoby fizyczne.

- (19) Zgodnie z dyrektywą 2004/109/WE, w przypadku emitenta z państwa trzeciego emitującego dłużne papiery wartościowe o nominalie jednostkowym wynoszącym mniej niż 1 000 EUR lub akcje, macierzystym państwem członkowskim tego emitenta jest państwo członkowskie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. m) ppkt (iii) dyrektywy 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Aby doprecyzować i uprościć określenie macierzystego państwa członkowskiego takich emitentów z państw trzecich, definicję tego pojęcia należy zmienić, aby określić, że macierzystym państwem członkowskim ma być państwo członkowskie wybrane przez emitenta spośród państw członkowskich, gdzie papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym.

- (20) Wszyscy emitenci, których papiery wartościowe dopuszczone są do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Unii, powinni być nadzorowani przez właściwy organ państwa członkowskiego, tak by zagwarantować wywiązywanie się przez nich ze swoich obowiązków. Emitenci, którzy zgodnie z dyrektywą 2004/109/WE muszą wybrać swoje macierzyste państwo członkowskie, ale którzy tego nie uczynili, mogliby uniknąć nadzoru ze strony jakiegokolwiek właściwego organu w Unii. W związku z tym dyrektywa 2004/109/WE powinna zostać zmieniona, tak by określać macierzyste państwo członkowskie dla emitentów, którzy w terminie trzech miesięcy nie ujawnili właściwemu organom informacji o macierzystym państwie członkowskim, które wybrali. W takim przypadku macierzystym państwem członkowskim powinno być państwo członkowskie, w którym papiery wartościowe emitenta zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. W przypadku gdy papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w więcej niż jednym państwie członkowskim, wszystkie te państwa członkowskie będą macierzystymi państwami członkowskimi, dopóki emitent nie dokona wyboru jednego macierzystego państwa członkowskiego i nie ujawni takiej informacji. Dla takich emitentów byłoby to zachętą do dokonania wyboru macierzystego państwa członkowskiego i ujawnienia stosownej informacji odpowiednim właściwym organom, a jednocześnie właściwe organy nie byłyby już pozbawione niezbędnych uprawnień do interwencji do czasu, gdy emitent ujawni informację o wyborze macierzystego państwa członkowskiego.

- (21) Zgodnie z dyrektywą 2004/109/WE, w przypadku emitenta dłużnych papierów wartościowych o nominalie jednostkowym wynoszącym co najmniej 1 000 EUR, dokonany przez emitenta wybór macierzystego państwa członkowskiego jest ważny przez okres trzech lat. W przypadku jednak gdy papiery wartościowe emitenta przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w macierzystym państwie członkowskim emitenta, a są wciąż dopuszczone do obrotu w co najmniej jednym przyjmującym państwie członkowskim, taki emitent nie ma już żadnego powiązania z tym pierwotnie wybranym macierzystym państwem członkowskim, o ile nie jest to państwo członkowskie, w którym

⁽¹⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64.

znajduje się jego statutowa siedziba. Taki emitent powinien mieć możliwość wybrania jednego ze swoich przyjmujących państw członkowskich lub państwa członkowskiego, w którym znajduje się jego statutowa siedziba, jako nowego macierzystego państwa członkowskiego przed upływem trzech lat. Taka sama możliwość wybrania nowego macierzystego państwa członkowskiego miałaby również zastosowanie do emitenta z państwa trzeciego emitującego dłużne papiery wartościowe o nominale jednostkowym wynoszącym mniej niż 1 000 EUR lub akcje, którego papiery wartościowe przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w macierzystym państwie członkowskim emitenta, ale są wciąż dopuszczone do obrotu w co najmniej jednym przyjmującym państwie członkowskim.

- (22) W kwestii definicji macierzystego państwa członkowskiego dyrektywy 2004/109/WE i 2003/71/WE powinny być spójne. W tym względzie, aby nadzór był zapewniony ze strony najbardziej stosownego państwa członkowskiego, dyrektywę 2003/71/WE należy zmienić, aby wprowadzić większą elastyczność w sytuacjach, gdy papiery wartościowe emitenta mającego siedzibę w państwie trzecim przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w jego macierzystym państwie członkowskim, ale są za to dopuszczone do obrotu w co najmniej jednym innym państwie członkowskim.
- (23) Dyrektywa Komisji 2007/14/WE ⁽¹⁾ zawiera w szczególności przepisy dotyczące zawiadamiania o wyborze macierzystego państwa członkowskiego dokonywanym przez emitenta. Przepisy te powinny zostać włączone do dyrektywy 2004/109/WE. Aby zapewnić, by właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego (przyjmujących państw członkowskich) i państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się statutowa siedziba emitenta – gdy to państwo członkowskie nie jest ani macierzystym, ani przyjmującym państwem członkowskim – były informowane o dokonanych przez emitenta wyborze macierzystego państwa członkowskiego, należy zobowiązać wszystkich emitentów do powiadamiania o wyborze ich macierzystego państwa członkowskiego właściwego organu ich macierzystego państwa członkowskiego, właściwych organów wszystkich przyjmujących państw członkowskich i właściwego organu państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się ich statutowa siedziba, jeśli państwo to nie jest ich macierzystym państwem członkowskim. Przepisy dotyczące zawiadamiania o wyborze macierzystego państwa członkowskiego należy zatem odpowiednio zmienić.
- (24) Wymóg dyrektywy 2004/109/WE dotyczący ujawniania informacji o nowych emisjach długu powoduje w praktyce wiele problemów związanych z implementacją i uznaje się, że jego stosowanie jest skomplikowane. Ponadto wymóg ten pokrywa się częściowo z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 2003/71/WE oraz w dyrektywie 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na

rynku) ⁽²⁾ i nie zapewnia uczestnikom rynku wielu dodatkowych informacji. W związku z tym w celu ograniczenia zbędnych obciążeń administracyjnych emitentów należy zatem znieść ten wymóg.

- (25) Wymóg powiadamiania właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego o wszelkich zmianach w dokumentach założycielskich lub dokumentach statutowych emitenta pokrywa się z podobnym wymogiem dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym ⁽³⁾ i może prowadzić do niejasności co do roli właściwego organu. W związku z tym w celu ograniczenia zbędnych obciążeń administracyjnych emitentów należy zatem znieść ten wymóg.
- (26) Ujednolicony elektroniczny format sprawozdawczy byłby bardzo korzystny dla emitentów, inwestorów i właściwych organów, ponieważ uprościłby sprawozdawczość oraz ułatwił dostępność, analizę i porównywalność rocznych sprawozdań finansowych. Dlatego przygotowywanie rocznych sprawozdań finansowych w jednolitym elektronicznym formacie sprawozdawczym powinno być obowiązkowe ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2020 r., pod warunkiem że EUNGiPW dokona analizy kosztów i korzyści. EUNGiPW powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych do przyjęcia przez Komisję, które określałyby elektroniczny format sprawozdawczy, przy należyтым uwzględnieniu obecnych i przyszłych możliwości technologicznych, takich jak eXtensible Business Reporting Language (XBRL). Opracowując projekt regulacyjnych standardów technicznych, EUNGiPW powinien przeprowadzić otwarte konsultacje publiczne z wszystkimi zainteresowanymi stronami, dokładnie ocenić potencjalne skutki przyjęcia różnych wariantów technologicznych oraz przeprowadzić w państwach członkowskich stosowne testy, z których powinien zdać Komisji sprawozdanie w momencie przedkładania projektu regulacyjnych standardów technicznych. Opracowując projekt regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do formatów stosowanych w przypadku banków i pośredników finansowych oraz zakładów ubezpieczeniowych, EUNGiPW powinien regularnie i ściśle współpracować z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁴⁾, i z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EUNUiPPE), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽⁵⁾, aby uwzględnić specyfikę tych sektorów oraz zapewnić spójność działań między różnymi sektorami oraz wypracowywanie wspólnych stanowisk. Parlament Europejski i Rada powinny mieć możliwość zgłoszenia sprzeciwu wobec regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w którym to przypadku wspomniane standardy nie powinny wejść w życie.

⁽²⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 14.7.2007, s. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 9.3.2007, s. 27.

- (27) Do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszej dyrektywy pełne zastosowanie mają przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾.
- (28) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad ujętych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z zapisami Traktatu, i musi być wykonywana zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (29) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie harmonizacja wymogów przejrzystości w odniesieniu do informacji o emitentach, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (30) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽³⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji dokumentu lub dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. Prawodawca jest zdania, że w odniesieniu do niniejszej dyrektywy przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (31) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2004/109/WE, 2003/71/WE i 2007/14/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2004/109/WE

W dyrektywie 2004/109/WE wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

- 1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) »emitent« oznacza osobę fizyczną lub osobę prawną działającą na podstawie prawa prywat-

nego lub publicznego, w tym również państwo, których papiery wartościowe dopuszczone są do obrotu na rynku regulowanym.

W przypadku kwitów depozytowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym »emitent« oznacza emitenta reprezentowanych papierów wartościowych, niezależnie od tego, czy te papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym;”;

(ii) w lit. i) wprowadza się następujące zmiany:

(i) w ppkt (i) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— zarejestrowanego w państwie trzecim – państwo członkowskie wybrane przez emitenta spośród państw członkowskich, w których jego papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Wybór macierzystego państwa członkowskiego pozostaje bez zmian, chyba że emitent wybrał nowe macierzyste państwo członkowskie na mocy ppkt (iii) i ujawnił informację o swoim wyborze zgodnie z akapitem drugim niniejszego ppkt (i);”;

(ii) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) w przypadku każdego emitenta nieobjętego zakresem ppkt (i) – państwo członkowskie wybrane przez emitenta spośród: państwa członkowskiego, w którym znajduje się statutowa siedziba emitenta, o ile ma to zastosowanie, oraz tych państw członkowskich, na których terytorium emitowane przez niego papiery wartościowe dopuszczono do obrotu na rynkach regulowanych. Emitent może wybrać tylko jedno państwo członkowskie jako swoje macierzyste państwo członkowskie. Jego wybór pozostaje ważny przez co najmniej trzy lata, chyba że emitowane przez niego papiery wartościowe nie są już dopuszczone do obrotu na żadnym rynku regulowanym w Unii lub chyba że emitent zostanie objęty zakresem ppkt (i) lub (iii), we wspomnianym trzyletnim okresie;”;

(iii) dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(iii) w przypadku emitenta, którego papiery wartościowe przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w jego macierzystym państwie członkowskim w rozumieniu ppkt (i) tiret drugie lub ppkt (ii), ale są za to dopuszczone do obrotu w co najmniej jednym innym państwie członkowskim, takie nowe macierzyste państwo członkowskie, które emitent może wybrać spośród państw członkowskich, w których jego papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, i – w stosownych przypadkach – państwa członkowskiego, w którym znajduje się statutowa siedziba emitenta.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

(iv) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Emitent ujawnia informację o swoim macierzystym państwie członkowskim, o którym mowa w ppkt (i), (ii) lub (iii), zgodnie z art. 20 i 21. Ponadto emitent ujawnia informację o swoim macierzystym państwie członkowskim właściwym organom państwa członkowskiego, w którym znajduje się jego statutowa siedziba, w stosownych przypadkach, właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego i właściwym organom wszystkich przyjmujących państw członkowskich.

W przypadku gdy emitent nie ujawni informacji o swoim macierzystym państwie członkowskim w rozumieniu ppkt (i) tiret drugie lub ppkt (ii) w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym papiery wartościowe tego emitenta zostały po raz pierwszy dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, macierzystym państwem członkowskim jest państwo członkowskie, w którym papiery wartościowe tego emitenta są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Jeżeli papiery wartościowe tego emitenta są dopuszczone do obrotu na rynkach regulowanych znajdujących się lub działających w co najmniej dwóch państwach członkowskich, te państwa członkowskie są macierzystymi państwami członkowskimi tego emitenta do czasu, gdy emitent dokona wyboru jednego macierzystego państwa członkowskiego i ujawni tę informację.

W przypadku emitenta, którego papiery wartościowe są już dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, a którego wybór macierzystego państwa członkowskiego, o którym mowa w ppkt (i) tiret drugie lub w ppkt (ii) nie został ujawniony przed dniem 27 listopada 2015 r., termin trzech miesięcy rozpoczyna bieg w dniu 27 listopada 2015 r.

Emitent, który wybrał macierzyste państwo członkowskie, o którym mowa w ppkt (i) tiret drugie lub w ppkt (ii) lub (iii), i poinformował o swoim wyborze właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego przed dniem 27 listopada 2015 r., jest zwolniony z wymogu zawartego w akapicie drugim niniejszego ppkt (i), chyba że taki emitent wybierze inne macierzyste państwo członkowskie po dniu 27 listopada 2015 r.”;

(iii) dodaje się literę w brzmieniu:

„q) »formalna umowa« oznacza umowę wiążącą zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Wszelkie odniesienie do osób prawnych w niniejszej dyrektywie rozumie się jako obejmujące zarejestrowane stowarzyszenia przedsiębiorców bez osobowości prawnej i przedsiębiorstwa powiernicze.”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Macierzyste państwo członkowskie może nakładać na emitenta wymogi bardziej rygorystyczne niż określone w niniejszej dyrektywie, z wyjątkiem wymogu publikowania przez emitenta okresowych informacji finansowych częściej niż w rocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 4, i półrocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 5.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. W drodze odstępstwa od ust. 1 macierzyste państwo członkowskie może wymagać od emitentów publikowania dodatkowych okresowych informacji finansowych częściej niż w rocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 4, i półrocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 5, gdy spełnione są poniższe warunki:

- dodatkowe okresowe informacje finansowe nie stanowią nieproporcjonalnego obciążenia finansowego w zainteresowanym państwie członkowskim, w szczególności dla zainteresowanych małych i średnich przedsiębiorstw; oraz
- treść wymaganych dodatkowych okresowych informacji finansowych jest proporcjonalna do czynników przyczyniających się do podejmowania decyzji inwestycyjnych przez inwestorów w zainteresowanym państwie członkowskim.

Przed podjęciem decyzji nakładającej na emitentów wymóg publikowania dodatkowych okresowych informacji finansowych państwa członkowskie oceniają zarówno to, czy takie dodatkowe wymogi mogą prowadzić do nadmiernego skoncentrowania się na wynikach i wydajności emitentów w krótkim terminie, jak i to, czy wymogi te mogą mieć negatywny wpływ na dostęp małych i średnich emitentów do rynków regulowanych.

Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości nakładania przez państwa członkowskie wymogu publikowania dodatkowych okresowych informacji finansowych przez emitentów będących instytucjami finansowymi.

Macierzyste państwo członkowskie nie może stosować wobec akcjonariusza albo osoby fizycznej lub prawnej, o których mowa w art. 10 lub 13, wymogów bardziej rygorystycznych niż określone w niniejszej dyrektywie, z wyjątkiem:

- (i) ustanawiania niższych lub dodatkowych progów powodujących obowiązek zawiadamiania, w stosunku do progów określonych w art. 9 ust. 1 i nakładania wymogu równoważnych zawiadomień w związku z programami opartymi na udziałach kapitałowych;
- (ii) stosowania wymogów bardziej rygorystycznych niż określone w art. 12; lub
- (iii) stosowania przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych przyjętych w odniesieniu

do ofert przejęcia, transakcji łączenia i innych transakcji mających wpływ na własność spółek lub ich kontrolowanie, nadzorowanych przez organy wyznaczone przez państwa członkowskie na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia (*).

(*) Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12.”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Emitent podaje do publicznej wiadomości swoje roczne sprawozdanie finansowe nie później niż cztery miesiące po zakończeniu każdego roku obrotowego i zapewnia jego publiczną dostępność przez okres co najmniej 10 lat.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2020 r. wszystkie roczne sprawozdania finansowe przygotowywane są w jednolitym elektronicznym formacie sprawozdawczym, pod warunkiem że Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUN-GiPW), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*) dokona analizy kosztów i korzyści.

EUNGiPW opracuje projekt standardów regulacyjnych w celu określenia elektronicznego formatu sprawozdawczości, przy należyтым uwzględnieniu obecnych i przyszłych możliwości technologicznych. Przed przyjęciem projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNGiPW dokona odpowiedniej oceny możliwych elektronicznych formatów sprawozdawczych oraz przeprowadzi stosowne testy praktyczne. EUNGiPW przedłoży Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych nie później niż do dnia 31 grudnia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

4) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Emitent akcji lub dłużnych papierów wartościowych podaje do wiadomości publicznej tak szybko jak to możliwe po zakończeniu danego okresu, lecz przed upływem trzech miesięcy od tego momentu, półroczne sprawozdanie finansowe obejmujące pierwsze sześć miesięcy roku obrotowego.

Emitent zapewnia, by półroczne sprawozdanie finansowe było dostępne do wiadomości publicznej przez co najmniej 10 lat.”;

5) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Płatności na rzecz administracji rządowych

Państwa członkowskie zobowiązują emitentów prowadzących działalność w przemyśle wydobywczym lub przemyśle pozyskiwania drewna z lasów pierwotnych, zgodnie z definicją zawartą w art. 41 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającą dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (*), do corocznego sporządzania, zgodnie z rozdziałem 10 tej dyrektywy sprawozdań dotyczących płatności dokonanych na rzecz administracji rządowych. Sprawozdanie zostaje podane do publicznej wiadomości nie później niż sześć miesięcy po zakończeniu każdego roku obrotowego i pozostaje publicznie dostępne przez okres co najmniej dziesięciu lat. Sprawozdania dotyczące płatności na rzecz administracji rządowych sporządzane są na poziomie skonsolidowanym.

(*) Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19.”;

6) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Artykułów 4 i 5 nie stosuje się do następujących emitentów:

a) państwa, władz regionalnych lub lokalnych państwa, międzynarodowej instytucji publicznej, do której należy przynajmniej jedno państwo członkowskie, Europejskiego Banku Centralnego (EBC), Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej (EFSF) ustanowionego na mocy umowy ramowej EFSF oraz każdego innego mechanizmu ustanowionego w celu zachowania stabilności finansowej europejskiej unii walutowej poprzez zapewnienie tymczasowej pomocy finansowej państwom członkowskim, których walutą jest euro, a także narodowych banków centralnych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy są emitentami akcji czy też innych papierów wartościowych; oraz

b) podmiotów emitujących wyłącznie dłużne papiery wartościowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym o nominale jednostkowym równym co najmniej 100 000 EUR lub, w przypadku dłużnych papierów wartościowych denominowanych w walucie innej niż euro, o nominale jednostkowym równoważnym w dniu emisji co najmniej 100 000 EUR”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu art. 4 i 5 nie mają zastosowania do podmiotów emitujących wyłącznie dłużne papiery wartościowe o nominale jednostkowym równym co najmniej 50 000 EUR lub, w przypadku dłużnych papierów wartościowych denominowanych w walucie innej niż euro, o nominale jednostkowym równoważnym w dniu emisji co najmniej 50 000 EUR, które zostały już dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii przed dniem 31 grudnia 2010 r., dopóki takie dłużne papiery wartościowe są w obiegu.”;

7) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do praw głosu znajdujących się w należącym do instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej portfelu handlowym, zgodnym z definicją portfela handlowego w art. 11 dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (*), pod warunkiem że:

a) prawa głosu znajdujące się w portfelu handlowym stanowią mniej niż 5 % ogólnej liczby głosów; oraz

b) prawa głosu wynikające z akcji znajdujących się w portfelu handlowym nie były wykonywane ani w żaden inny sposób wykorzystywane w celu ingerowania w zarządzanie emitentem.

(*) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6a. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do praw głosu wynikających z akcji nabytych do celów stabilizacyjnych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2273/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonującym dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zwolnień dla programów odkupu i stabilizacji instrumentów finansowych (*), pod warunkiem że prawa głosu wynikające z tych akcji nie były wykonywane ani w żaden inny sposób wykorzystywane w celu ingerowania w zarządzanie emitentem.

6b. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych celem określenia metody obliczania progu 5 %, o którym mowa w ust. 5 i 6, w tym

w przypadku grupy przedsiębiorstw, z uwzględnieniem przepisów art. 12 ust. 4 i 5.

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 27 listopada 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.;

(*) Dz.U. L 336 z 23.12.2003, s. 33.”;

8) w art. 12 ust. 2 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Emitent zawiadamiany jest bezzwłocznie, lecz nie później niż w terminie czterech dni sesyjnych następujących po dniu, w którym akcjonariusz lub osoba fizyczna albo prawna określona w art. 10.”;

9) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wymogi dotyczące zawiadamiania określone w art. 9 stosuje się także do osób fizycznych lub prawnych będących w posiadaniu, w sposób bezpośredni lub pośredni:

a) instrumentów finansowych, które – po upływie terminu zapadalności – na podstawie formalnej umowy bezwarunkowo uprawniają ich posiadacza do nabywania lub uprawniają go do swobodnego decydowania o nabyciu akcji, z którymi związane są prawa głosu, wyemitowanych już przez emitenta, którego akcje dopuszczone są do obrotu na rynku regulowanym;

b) instrumentów finansowych, które nie są uwzględnione w lit. a), ale są powiązane z akcjami w niej określonymi, i które mają skutki ekonomiczne podobne do skutków instrumentów finansowych określonych w tej literze, niezależnie od tego, czy uprawniają one do fizycznego rozliczenia.

Wymagane zawiadomienie obejmuje dane w rozbiciu na rodzaje posiadanych instrumentów finansowych zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu oraz posiadanych instrumentów finansowych zgodnie z lit. b) niniejszego akapitu, z rozróżnieniem na instrumenty finansowe dające prawo do fizycznego rozliczenia i instrumenty finansowe dające prawo do rozliczenia gotówkowego.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Liczba praw głosu obliczana jest poprzez odniesienie do łącznej wartości nominalnej akcji stanowiących podstawę instrumentu finansowego, z wyjątkiem sytuacji gdy instrument finansowy przewiduje wyłącznie rozliczenie gotówkowe, w którym to przypadku liczbę praw głosu oblicza się z uwzględnieniem »korekty o współczynnik delta«, poprzez pomnożenie kwoty nominalnej akcji bazowych przez współczynnik delta danego instrumentu. W tym celu posiadacz dokonuje konsolidacji wszystkich instrumentów finansowych związanych z tym samym emitentem i zawiadamia o nich. Przy obliczaniu praw głosu uwzględnia się wyłącznie pozycje długie. Pozycje długich nie kompensuje się pozycjami krótkimi związanymi z tym samym emitentem.

EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) metody obliczania liczby praw głosu, o której mowa w akapicie pierwszym, w przypadku instrumentów finansowych powiązanych z koszykiem akcji lub indeksem; oraz
- b) metod określania współczynnika delta do celów obliczania praw głosu dotyczących instrumentów finansowych, które przewidują wyłącznie rozliczenie gotówkowe, zgodnie z wymogami akapitu pierwszego.

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 27 listopada 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

1b. Do celów ust. 1 poniższe instrumenty uważane są za instrumenty finansowe, pod warunkiem że spełniają dowolny z warunków określonych w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) lub b):

- a) zbywalne papiery wartościowe;
- b) opcje;

c) kontrakty terminowe typu future;

d) swapy;

e) kontrakty terminowe na stopę procentową;

f) kontrakty na różnicę; oraz

g) wszelkie inne kontrakty lub umowy o podobnych skutkach ekonomicznych, które można rozliczyć fizycznie lub gotówkowo.

Uwzględniając postęp techniczny na rynkach finansowych, EUNGiPW ustanawia i okresowo aktualizuje orientacyjny wykaz instrumentów finansowych podlegających wymogom dotyczącym zawiadamiania zgodnie z ust. 1.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 27a i 27b, środków mających na celu określenie treści zawiadomienia, jakiego należy dokonać, okresu zawiadomienia oraz osoby będącej adresatem takiego zawiadomienia, zgodnie z ust. 1.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Wyłączenia przewidziane w art. 9 ust. 4, 5 i 6 oraz w art. 12 ust. 3, 4 i 5 mają zastosowanie odpowiednio do wymogów dotyczących zawiadamiania ustanowionych w niniejszym artykule.

EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych celem określenia przypadków, w których wyłączenia, o których mowa w akapicie pierwszym, mają zastosowanie do instrumentów finansowych posiadanych przez osoby fizyczne lub prawne realizujące zlecenia otrzymywane od klientów lub odpowiadające na żądania klientów w sprawie obrotu innego niż na zasadzie komercyjnej, bądź też zabezpieczające pozycje wynikające z takich transakcji.

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do 27 listopada 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Konsolidacja

1. Wymogi dotyczące zawiadamiania ustanowione w art. 9, 10 i 13 mają zastosowanie również do osoby fizycznej lub prawnej, jeżeli liczba praw głosu posiadanych bezpośrednio lub pośrednio przez taką osobę fizyczną lub prawną zgodnie z art. 9 i 10 skonsolidowana z liczbą praw głosu związanych z instrumentami finansowymi posiadanymi bezpośrednio lub pośrednio zgodnie z art. 13 osiąga wartości progowe określone w art. 9 ust. 1, przekracza te wartości lub spada poniżej tych wartości.

Zawiadomienie wymagane zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu obejmuje strukturę liczby praw głosu wynikających z akcji posiadanych zgodnie z art. 9 i 10 oraz praw głosu związanych z instrumentami finansowymi w rozumieniu art. 13.

2. Prawa głosu związane z instrumentami finansowymi, które zostały już zgłoszone zgodnie z art. 13, zgłaszane są ponownie, jeżeli osoba fizyczna lub prawna nabyła akcje bazowe i w skutek tego nabycia łączna liczba praw głosu wynikających z akcji wyemitowanych przez tego samego emitenta osiąga lub przekracza wartości progowe określone w art. 9 ust. 1.”;

11) art. 16 ust. 3 zostaje uchylony;

12) art. 19 ust. 1 akapit drugi zostaje uchylony;

13) art. 21 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 27a i 27b, środków mających na celu określenie:

a) minimalnych standardów rozpowszechniania informacji regulowanych, o których mowa w ust. 1;

b) minimalnych standardów systemu scentralizowanego gromadzenia informacji, o którym mowa w ust. 2;

c) przepisów zapewniających interoperacyjność technologii informacyjno-komunikacyjnych wykorzystywanych przez systemy, o których mowa w ust. 2, oraz dostęp do informacji regulowanych na poziomie Unii, o którym mowa w tym ustępie.

Komisja może także określić i aktualizować wykaz środków przekazu służących do publicznego rozpowszechniania informacji.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Europejski elektroniczny punkt dostępu

1. Do dnia 1 stycznia 2018 r. zostanie ustanowiony portal służący jako europejski elektroniczny punkt dostępu (»punkt dostępu«). EUNGiPW jest odpowiedzialny za opracowanie i obsługę punktu dostępu.

2. System połączenia urzędowo ustanowionych mechanizmów składa się z:

— mechanizmów, o których mowa w art. 21 ust. 2,

— portalu służącego jako europejski elektroniczny punkt dostępu.

3. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do swoich mechanizmów scentralizowanego gromadzenia informacji za pośrednictwem punktu dostępu.”;

15) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Dostęp do informacji regulowanych na poziomie Unii

1. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi techniczne dotyczące dostępu do informacji regulowanych na poziomie Unii w celu sprecyzowania następujących kwestii:

a) wymogów technicznych dotyczących technologii komunikacyjnych wykorzystywanych przez systemy, o których mowa w art. 21 ust. 2;

b) wymogów technicznych dotyczących funkcjonowania centralnego punktu dostępu służącego wyszukiwaniu informacji regulowanych na poziomie Unii;

c) wymogów technicznych dotyczących stosowania przez systemy, o których mowa w art. 21 ust. 2, niepowtarzalnego identyfikatora każdego emitenta;

d) wspólnego formatu dostarczania informacji regulowanych przez systemy, o których mowa w art. 21 ust. 2;

e) wspólnej klasyfikacji informacji regulowanych przez systemy, o których mowa w art. 21 ust. 2, oraz wspólnego wykazu określającego rodzaje informacji regulowanych.

2. Opracowując projekty regulacyjnych standardów technicznych, EUNGiPW uwzględni wymogi techniczne dla systemu integracji rejestrów przedsiębiorstw ustanowionego dyrektywą 2012/17/UE Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 27 listopada 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 156 z 16.6.2012, s. 1.”;

16) w art. 23 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Informacje objęte wymogami określonymi w państwie trzecim przedstawiane są zgodnie z art. 19 i ujawniane w sposób określony w art. 20 i 21.”;

17) w art. 24 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4a. Bez uszczerbku dla ust. 4 właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji. Uprawnienia te wykonuje się zgodnie z przepisami krajowymi.

4b. Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia do nakładania kar zgodnie z niniejszą dyrektywą i przepisami krajowymi w dowolny z poniższych sposobów:

— bezpośrednio,

— we współpracy z innymi organami,

— na swoją odpowiedzialność, oddelegowując uprawnienia na rzecz tych organów,

— przez złożenie wniosku do właściwych organów wymiaru sprawiedliwości.”;

18) w art. 25 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wykonując swoje uprawnienia do nakładania kar oraz uprawnienia dochodzeniowe, właściwe organy współpracują ze sobą w celu zapewnienia pożądanej skuteczności kar lub środków oraz koordynują swoje działania w przypadku postępowań obejmujących sprawy transgraniczne.”;

19) po art. 27b dodaje się tytuł w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIA

KARY I ŚRODKI”;

20) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Środki i kary administracyjne

1. Bez uszczerbku dla uprawnień właściwych organów zgodnie z art. 24 oraz prawa państw członkowskich do wprowadzania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące środków i kar administracyjnych mające zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów prawa krajowego przyjętych w celu transpozycji niniejszej dyrektywy oraz podejmują wszelkie konieczne środki, by zapewnić wykonanie tych przepisów dotyczących kar i środków. Środki i kary administracyjne muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Bez uszczerbku dla art. 7, jeżeli obowiązki dotyczą osób prawnych, w przypadku naruszenia przepisów państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania kar – z zastrzeżeniem warunków określonych w przepisach krajowych – wobec członków organów administracyjnych, zarządzających lub nadzorczych danej osoby prawnej oraz wobec wszelkich innych osób, które w świetle przepisów krajowych ponoszą odpowiedzialność za dane naruszenie.”;

21) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 28a

Naruszenia

Artykuł 28b ma zastosowanie co najmniej do następujących naruszeń:

- a) niepodanie przez emitenta do wiadomości publicznej w określonym terminie informacji wymaganych na mocy krajowych przepisów przyjętych w celu transpozycji art. 4, 5, 6, 14 i 16;
- b) niezawiadomienie przez osobę fizyczną lub prawną w określonym terminie o nabyciu lub zbyciu znaczącego pakietu akcji zgodnie z krajowymi przepisami przyjętymi w celu transpozycji art. 9, 10, 12, 13 i 13a.

Artykuł 28b

Uprawnienia do nakładania kar

1. W przypadku naruszeń, o których mowa w art. 28a, właściwe organy mają prawo zastosować co najmniej następujące środki i kary administracyjne:

- a) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie oraz charakter naruszenia;
- b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie do zaprzestania określonego postępowania stanowiącego naruszenie oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
- c) administracyjne kary finansowe:

(i) w przypadku osoby prawnej:

— do kwoty 10 000 000 EUR lub do 5 % całkowitego rocznego obrotu zgodnie z najnowszym dostępnym rocznym sprawozdaniem finansowym zatwierdzonym przez organ zarządzający; w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która musi przygotować skonsolidowane sprawozdanie finansowe zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE stosowny całkowity obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu lub odpowiedni rodzaj dochodu zgodnie ze stosownymi dyrektywami w sprawie rachunkowości, wynikające z najnowszego dostępnego rocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego ostatecznej jednostki dominującej zatwierdzonego przez organ zarządzający, lub

— do kwoty równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści lub unikniętych strat,

w zależności od tego, która z tych dwóch kwot jest wyższa;

(ii) w przypadku osoby fizycznej:

— do kwoty 2 000 000 EUR, lub

— do kwoty równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści lub unikniętych strat,

w zależności od tego, która z tych dwóch kwot jest wyższa.

W państwach członkowskich, w których euro nie jest urzędową walutą, równowartość kwoty euro w walucie krajowej oblicza się z uwzględnieniem oficjalnego kursu wymiany w dniu wejścia życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę Komisji 2007/14/WE ustanawiającą szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE (*).

2. Bez uszczerbku dla uprawnień właściwych organów zgodnie z art. 24 i prawa państw członkowskich do nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie gwarantują, że ich przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przewidują możliwość zawieszenia wykonywania praw głosu wynikających z akcji w przypadku naruszeń, o których mowa w art. 28a lit. b). Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepis, zgodnie z którym zawieszenie praw głosu będzie miało zastosowanie wyłącznie do najpoważniejszych naruszeń.

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć dodatkowe kary lub środki oraz wyższe poziomy finansowych kar administracyjnych niż poziomy określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 28c

Wykonywanie uprawnień do nakładania kar

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju oraz wysokości kar lub środków administracyjnych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:

a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;

b) stopnia odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie;

- c) sytuacji finansowej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie, której wyznacznikiem jest na przykład wysokość całkowitych obrotów osoby prawnej lub roczny dochód osoby fizycznej;
- d) skali korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie, o ile można tę skalę ustalić;
- e) strat poniesionych przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można te straty ustalić;
- f) gotowości osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie do współpracy z właściwym organem;
- g) uprzednich naruszeń popełnionych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie.

2. Przetwarzanie danych osobowych zgromadzonych w trakcie lub na potrzeby wykonywania uprawnień nadzorczych lub dochodzeniowych na mocy niniejszej dyrektywy odbywa się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i, w stosownych przypadkach, rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

(*) Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 13.”;

22) przed art. 29 dodaje się tytuł w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIB

PUBLIKACJA DECYZJI”;

23) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Publikacja decyzji

1. Państwa członkowskie wprowadzają przepisy, zgodnie z którymi właściwe organy bez zbędnej zwłoki publikują każdą decyzję w sprawie kar i środków nakładanych za naruszenie przepisów niniejszej dyrektywy, w tym co najmniej informacje na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz dane na temat tożsamości osób fizycznych lub prawnych odpowiedzialnych za naruszenie.

Właściwe organy mogą jednak opóźnić publikację decyzji lub opublikować decyzję na zasadzie anonimowości w sposób zgodny z przepisami krajowymi w następujących sytuacjach:

- a) jeżeli – w przypadku nałożenia kar na osobę fizyczną – w ramach wcześniejszej obowiązkowej oceny proporcjonalności takiej publikacji zostanie stwierdzone, że opublikowanie danych osobowych jest środkiem nieproporcjonalnym;

- b) jeżeli publikacja stanowiłaby poważne zagrożenie dla stabilności systemu finansowego lub dla trwającego urzędowego dochodzenia;

- c) jeżeli, na ile można to ustalić, publikacja wyrządziłaby niewspółmierną i poważną szkodę zaangażowanym instytucjom lub osobom fizycznym.

2. Jeżeli przeciwko decyzji opublikowanej na mocy ust. 1 wniesiono odwołanie, właściwy organ jest zobowiązany zamieścić stosowną informację w publikacji w chwili opublikowania decyzji albo zmienić opublikowaną informację, w przypadku gdy odwołanie zostanie złożone już po pierwotnej publikacji.”;

24) art. 31 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli państwa członkowskie przyjmą środki zgodnie z art. 3 ust. 1, art. 8 ust. 2 lub 3 lub art. 30, niezwłocznie powiadamiają one o tym fakcie Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2003/71/WE

W dyrektywie 2003/71/WE art. 2 ust. 1 lit. m) ppkt (iii) otrzymuje brzmienie:

- „(iii) w przypadku wszystkich mających siedziby w państwach trzecich emitentów papierów wartościowych, którzy nie są wymienieni w ppkt (ii) – państwo członkowskie, w którym papiery wartościowe mają być objęte publiczną ofertą po raz pierwszy po dacie wejścia w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę Komisji 2007/14/WE ustanawiającą szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE (*) lub w którym zgłoszony został pierwszy wniosek o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym, według wyboru, w zależności od przypadku, emitenta, oferującego lub osoby wnioskującej o dopuszczenie, z zastrzeżeniem późniejszego wyboru przez emitentów mających siedziby w państwach trzecich w następujących okolicznościach:

- gdy macierzyste państwo członkowskie nie zostało określone z ich wyboru, lub
- zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. i) ppkt (iii) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym (**).

(*) Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 13.

(**) Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2007/14/WE

W dyrektywie 2007/14/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 zostaje uchylony;
- 2) art. 11 ust. 1 i 2 zostają uchylone;
- 3) art. 16 zostaje uchylony.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie 24 miesięcy od daty jej wejścia w życie. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określają państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Przegląd

Do dnia 27 listopada 2015 r. Komisjałoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z funkcjonowania niniejszej dyrektywy, w tym z jej skutków dla małych i średnich emitentów oraz stosowania kar, szczególnie oceny ich skuteczności, proporcjonalności i skutku odstraszającego; Komisja dokona także przeglądu i oceny skuteczności utrzymanej metody obliczania liczby praw głosu w odniesieniu do instrumentów finansowych, o których mowa w art. 13 ust. 1a akapit pierwszy dyrektywy 2004/109/WE.

Sprawozdanie przedkłada się w razie potrzeby wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 7

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1093/2013

z dnia 4 listopada 2013 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 638/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1982/2004 w odniesieniu do uproszczeń w ramach systemu Intrastat oraz gromadzenia danych Intrastat

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 638/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie danych statystycznych Wspólnoty odnoszących się do handlu towarami między państwami członkowskimi oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3330/91 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 638/2004 ustanowiono wspólne ramy dla systematycznego sporządzania wspólnotowych statystyk dotyczących handlu towarami między państwami członkowskimi.
- (2) Ze względu na rozwój technologiczny i gospodarczy można by dostosować ustalony minimalny wskaźnik zakresu dla przywozu, przy jednoczesnym zachowaniu statystyk, które spełniają kryteria jakości i odpowiadają obowiązującym normom. Uproszczenie to umożliwi zmniejszenie obciążenia związanego z dostarczaniem informacji statystycznych, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw. Wskaźnik zakresu dla przywozu należy zatem obniżyć z 95 % do 93 %.
- (3) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1982/2004 z dnia 18 listopada 2004 r. wykonującym rozporządzenie (WE) nr 638/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie danych statystycznych Wspólnoty odnoszących się do handlu towarami między państwami członkowskimi i uchylającym rozporządzenia Rady (WE) nr 1901/2000

oraz (EWG) nr 3590/92 ⁽²⁾ ustalono przepisy dotyczące gromadzenia danych Intrastat. Państwa członkowskie są zobowiązane do przekazywania do Eurostatu swoich miesięcznych danych statystycznych według wartości statystycznej, jednak w gromadzeniu tych danych państwa te są ograniczone przepisami natury praktycznej. Należy przyjąć ogólnie spójne podejście do gromadzenia danych Intrastat i usprawnić przepisy dotyczące gromadzenia danych pod względem wartości statystycznej.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Statystyki Handlu Towarami między Państwami Członkowskimi,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 638/2004 wartość „95 %” zastępuje się wartością „93 %”.

Artykuł 2

Art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1982/2004 otrzymuje brzmienie:

„2. Ponadto państwa członkowskie mogą gromadzić dane o wartości statystycznej towarów, zgodnie z definicją w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 638/2004.”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 343 z 19.11.2004, s. 3.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1094/2013**z dnia 4 listopada 2013 r.****w sprawie przyznania Francji i Zjednoczonemu Królestwu dodatkowych dni przebywania na morzu w rejonie ICES VIIe**

KOMISJA EUROPEJSKA

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 39/2013 z dnia 21 stycznia 2013 r. ustalające uprawnienia do połowów dla statków UE na 2013 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb, które nie są przedmiotem negocjacji lub umów międzynarodowych⁽¹⁾, w szczególności jego załącznik IIC pkt 7,

uwzględniając wniosek złożony przez Francję i Zjednoczone Królestwo,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Tabela I w załączniku IIC do rozporządzenia (UE) nr 39/2013 określa maksymalną liczbę dni, w trakcie których unijne statki o długości całkowitej równej lub większej niż 10 metrów, mające na pokładzie lub wykorzystujące włoki rozprzowe o rozmiarze oczek sieci równym lub większym niż 80 mm lub sieci bierne łącznie z pławnicami, drygawicami i sieciami oplatającymi o rozmiarze oczek sieci równym lub mniejszym niż 220 mm, mogą przebywać w rejonie ICES VIIe od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r.
- (2) Punkt 7.5 tego załącznika umożliwia Komisji przyznanie państwom członkowskim dodatkowej liczby dni przebywania na morzu, podczas których statek może przebywać w tym rejonie i posiadać na pokładzie lub wykorzystywać takie włoki rozprzowe lub sieci bierne, na podstawie trwałego zaprzestania działalności połowowej w okresie od dnia 1 stycznia 2004 r.
- (3) Biorąc pod uwagę dane o trawlerach poławiających włokami rozprzowymi wycofanych z floty statków rybackich przedstawione we wniosku złożonym przez Francję zgodnie z pkt 7.1 i 7.4 załącznika IIC oraz stosując metodę obliczeniową przewidzianą w pkt 7.2 tego załącznika, należy przyznać Francji 11 dodatkowych dni przebywania na morzu na okres od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. dla statków posiadających na pokładzie lub wykorzystujących takie włoki rozprzowe.
- (4) Biorąc pod uwagę dane o statkach poławiających sieciami biernymi wycofanych z floty statków rybackich przedstawione we wniosku złożonym przez Francję zgodnie z pkt 7.1 i 7.4 załącznika IIC oraz stosując metodę obliczeniową przewidzianą w pkt 7.2 tego załącznika,

należy przyznać Francji 14 dodatkowych dni przebywania na morzu na okres od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. dla statków posiadających na pokładzie lub wykorzystujących takie sieci bierne.

- (5) Biorąc pod uwagę dane o trawlerach poławiających włokami rozprzowymi wycofanych z floty statków rybackich przedstawione we wniosku złożonym przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z pkt 7.1 i 7.4 załącznika IIC oraz stosując metodę obliczeniową przewidzianą w pkt 7.2 tego załącznika, należy przyznać Zjednoczonemu Królestwu 43 dodatkowe dni przebywania na morzu na okres od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. dla statków posiadających na pokładzie lub wykorzystujących takie włoki rozprzowe.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Rybołówstwa i Akwakultury,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Dodatkowe dni przebywania na morzu dla Francji**

1. Na okres od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. maksymalną liczbę dni, w trakcie których statek rybacki pływający pod banderą Francji i posiadający na pokładzie lub wykorzystujący włoki rozprzowe o rozmiarze oczek sieci równym lub większym niż 80 mm może przebywać w rejonie ICES VIIe, określonych w tabeli I załącznika IIC do rozporządzenia (UE) nr 39/2013, zwiększa się do 175 dni w roku.
2. Na okres od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. maksymalną liczbę dni, w trakcie których statek rybacki pływający pod banderą Francji i posiadający na pokładzie lub wykorzystujący sieci bierne łącznie z pławnicami, drygawicami i sieciami oplatającymi o rozmiarze oczek sieci równym lub mniejszym niż 220 mm może przebywać w rejonie ICES VIIe, określonych w tabeli I załącznika IIC do rozporządzenia (UE) nr 39/2013, zwiększa się do 178 dni w roku.

Artykuł 2**Dodatkowe dni przebywania na morzu dla Zjednoczonego Królestwa**

Na okres od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. maksymalną liczbę dni, w trakcie których statek rybacki pływający pod banderą Zjednoczonego Królestwa i posiadający na pokładzie lub wykorzystujący włoki rozprzowe o rozmiarze oczek sieci równym lub większym niż 80 mm może przebywać w rejonie ICES VIIe, określonych w tabeli I załącznika IIC do rozporządzenia (UE) nr 39/2013, zwiększa się do 207 dni w roku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 25.1.2013, s. 1.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1095/2013**z dnia 4 listopada 2013 r.****zatwierdzające inną niż nieznaczna zmianę specyfikacji zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy [Sierra de Cádiz (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 uchyliło i zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 Komisja rozpatrzyła wniosek Hiszpanii o zatwierdzenie zmiany specyfikacji chronionej

nazwy pochodzenia „Sierra de Cádiz” zarejestrowanej na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 205/2005 ⁽³⁾.

- (3) Jako że proponowana zmiana nie jest nieznaczna, Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁴⁾ wniosek o wprowadzenie zmiany zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006. Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzecznie zgodnie z art. 7 wzmiankowanego rozporządzenia, należy zatwierdzić zmianę specyfikacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Zatwierdza się zmianę specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.⁽³⁾ Dz.U. L 33 z 5.2.2005, s. 6.⁽⁴⁾ Dz.U. C 376 z 6.12.2012, s. 8.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.5. Oleje i tłuszcze (masło, margaryna, oleje, itp.)

HISZPANIA

Sierra de Cádiz (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1096/2013**z dnia 4 listopada 2013 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Poulet des Cévennes / Chapon des Cévennes (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Francji o rejestrację nazwy „Poulet des Cévennes”/„Chapon des Cévennes” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ żaden sprzeciw nie został zgłoszony Komisji zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Poulet des Cévennes”/„Chapon des Cévennes” powinna zostać zarejestrowana.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 33 z 5.2.2013, s. 10.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.1. Mięso świeże (i podroby)

FRANCJA

Poulet des Cévennes / Chapon des Cévennes (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1097/2013**z dnia 4 listopada 2013 r.****zatwierdzające znaczną zmianę elementów specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Lentilles vertes du Berry (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 uchyliło i zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾.

(2) Zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 Komisja rozpatrzyła wniosek Francji o zatwierdzenie zmian specyfikacji chronionego ozna-

czenia geograficznego „Lentilles vertes du Berry”, zarejestrowanej na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1576/98 ⁽³⁾.

(3) Jako że proponowana zmiana nie jest nieznaczna, Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁴⁾ wniosek o wprowadzenie zmiany zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006. Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 wzmiankowanego rozporządzenia, należy zatwierdzić zmianę specyfikacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Zatwierdza się zmianę specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.⁽³⁾ Dz.U. L 206 z 23.7.1998, s. 15.⁽⁴⁾ Dz.U. C 387 z 15.12.2012, s. 16.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

FRANCJA

Lentilles vertes du Berry (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1098/2013**z dnia 4 listopada 2013 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Gâche vendéenne (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Francji o rejestrację nazwy „Gâche vendéenne” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Gâche vendéenne” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 68 z 8.3.2013, s. 48.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne i środki spożywcze wymienione w punkcie I załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1151/2012:

Klasa 2.4. Chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby piekarskie

FRANCJA

Gâche vendéenne (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1099/2013**z dnia 5 listopada 2013 r.****zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (poprawa działania regularnych linii żeglugowych)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 247,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podstawowe działanie 2 komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Akt o jednolitym rynku II – Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” ⁽²⁾ wymaga ustanowienia prawdziwego jednolitego rynku transportu morskiego poprzez uchylenie wobec unijnych towarów transportowanych między portami morskimi w UE formalności administracyjnych i celnych, które mają zastosowanie do towarów przybywających z portów pozaunijnych.
- (2) W tym celu Komisja zobowiązała się do przedstawienia pakietu inicjatyw ustawodawczych i nieustawodawczych pod nazwą „Niebieski pas” służących zmniejszeniu obciążeń administracyjnych dla podmiotów zaangażowanych w wewnątrzwspólnotowy transport morski do porównywalnego poziomu, jakiemu podlegają inne środki transportu (transport lotniczy, kolejowy, drogowy).
- (3) Niniejsze rozporządzenie stanowi część pakietu „Niebieski pas”.
- (4) Zgodnie z art. 313 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽³⁾ towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty zgodnie z art. 37 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 nie są uznawane za towary wspólnotowe, chyba że ich status wspólnotowy został potwierdzony.
- (5) Artykuł 313 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 stanowi, że towary przewożone między portami znajdującymi się na obszarze celnym Wspólnoty regularną linią żeglugową, na którą zostało wydanie pozwolenie, uznaje się za towary wspólnotowe, o ile nie zostanie ustalone inaczej. Statki regularnej linii żeglugowej mogą również przewozić towary niewspólnotowe, pod warunkiem że są one objęte procedurą zewnętrznego tranzytu wspólnotowego. Ponadto wykorzystanie regularnej linii żeglugowej do przewozu towarów niewspólnotowych nie ogranicza podejmowania kontroli do innych celów, w tym dotyczących zagrożenia zdrowia zwierząt i roślin oraz zdrowia publicznego.

- (6) Przed wydaniem pozwolenia na utworzenie regularnej linii żeglugowej zezwalający organ celny ma obowiązek zasięgnięcia opinii organów celnych pozostałych państw członkowskich, których linia będzie dotyczyć. Jeżeli po uzyskaniu pozwolenia na utworzenie regularnej linii żeglugowej posiadacz takiego pozwolenia (dalej „posiadacz”) zamierza w późniejszym terminie rozszerzyć działanie linii na inne państwa członkowskie, konieczne będą dalsze konsultacje z organami celnymi tych państw członkowskich. W celu uniknięcia w stopniu, w jakim jest to możliwe, konieczności prowadzenia dalszych konsultacji po uzyskaniu pozwolenia, należy zadbać o to, by przedsiębiorstwa żeglugowe ubiegające się o zezwolenie mogły w wykazie państw członkowskich, których faktycznie to dotyczy, wskazać dodatkowo państwa członkowskie, których mogłoby to potencjalnie dotyczyć i w stosunku do których przedsiębiorstwa żeglugowe deklarują działanie linii żeglugowej w przyszłości.
- (7) Od 2010 r. okres przeznaczony na konsultacje z organami celnymi innych państw członkowskich wynosi 45 dni. Doświadczenie pokazało jednak, że okres ten jest niepotrzebnie długi i powinien ulec skróceniu.
- (8) Dzięki wykorzystaniu elektronicznego systemu służącego do przekazywania i wymiany informacji załącznik 42a do rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 stał się zbyt techniczny.
- (9) Pozwolenia na utworzenie regularnych linii żeglugowych istniejące przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, na wniosek posiadacza, powinny zostać poddane przeglądowi w celu uwzględnienia każdego państwa członkowskiego, którego mogłoby to potencjalnie dotyczyć i w stosunku do którego posiadacz deklaruje działanie linii żeglugowych w przyszłości.
- (10) Elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji wykorzystywany obecnie do przechowywania informacji oraz powiadamiania organów celnych innych państw członkowskich o pozwoleniach na utworzenie regularnej linii żeglugowej nie jest systemem, o którym mowa w art. 14x rozporządzenia (EWG) nr 2454/93. Odniesienia do tego systemu powinny zostać poprawione.
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (EWG) nr 2454/93.
- (12) Zmiany w długości okresu przeznaczanego na konsultację z organami celnymi innych państw członkowskich oraz w kilku państwach członkowskich, które mogą być wymienione we wniosku, wymagają wprowadzenia zmian do elektronicznego systemu służącego do przekazywania i wymiany informacji w odniesieniu do regularnych linii żeglugowych i odroczenia stosowania odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.⁽²⁾ COM(2012) 573 final z 3.10.2012.⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

- (13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2454/93 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 313b wprowadza się następujące zmiany:

- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Komisja i organy celne państw członkowskich, stosując elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji w odniesieniu do regularnych linii żeglugowych, przechowują i mają dostęp do następujących informacji:

- a) danych dotyczących wniosków;
- b) pozwoleń na utworzenie regularnej linii żeglugowej i, w stosownych przypadkach, ich zmiany lub cofnięcia;
- c) nazw portów zawinięcia oraz nazw statków, które mają obsługiwać linię;
- d) wszelkich innych istotnych informacji.”;

- b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o wydanie pozwolenia na utworzenie regularnej linii żeglugowej określa, w jakich państwach członkowskich faktycznie będzie działać wymieniona linia, oraz może wskazywać państwa członkowskie, których mogłoby to potencjalnie dotyczyć i w stosunku do których wnioskodawca deklaruje działanie linii żeglugowej w przyszłości. Organy celne państwa członkowskiego, które otrzymały wniosek (zezwalające organy celne), informują o tym organy celne pozostałych państw członkowskich, których regularna linia żeglugowa faktycznie dotyczy lub będzie dotyczyć potencjalnie (organy celne opiniujące), poprzez elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji w odniesieniu do regularnych linii żeglugowych, o którym mowa w ust. 2a.”;

- (ii) w akapicie drugim liczbę „45” zastępuje się liczbą „15”;

- (iii) w akapicie drugim wyrazy „elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji,

o którym mowa w art. 14x” zastępuje się wyrazami „elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji w odniesieniu do regularnych linii żeglugowych, o którym mowa w ust. 2a”;

- (iv) w akapicie trzecim wyrazy „elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji, o którym mowa w art. 14x” zastępuje się wyrazami „elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji w odniesieniu do regularnych linii żeglugowych, o którym mowa w ust. 2a”;

- 2) w art. 313c ust. 2 akapit drugi wyrazy „elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji, o którym mowa w art. 14x” zastępuje się wyrazami „elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji w odniesieniu do regularnych linii żeglugowych, o którym mowa w art. 313b ust. 2a”;

- 3) w art. 313d ust. 2 akapit pierwszy wyrazy „elektronicznym systemie służącym do przekazywania i wymiany informacji, o którym mowa w art. 14x” zastępuje się wyrazami „elektronicznym systemie służącym do przekazywania i wymiany informacji w odniesieniu do regularnych linii żeglugowych, o którym mowa w art. 313b ust. 2a”;

- 4) w art. 313f ust. 2 wyrazy „elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji, o którym mowa w art. 14x” zastępuje się wyrazami „elektroniczny system służący do przekazywania i wymiany informacji w odniesieniu do regularnych linii żeglugowych, o którym mowa w art. 313b ust. 2a”;

- 5) załącznik 42a skreśla się.

Artykuł 2

Zezwalające organy celne, na wniosek posiadacza, dokonują przeglądu pozwoleń na utworzenie regularnych linii żeglugowych, które istniały na dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia określony w art. 3 ust. 2, w celu uwzględnienia państw członkowskich, których mogłoby potencjalnie dotyczyć działanie danej linii i w stosunku do których posiadacz deklaruje działanie linii żeglugowych w przyszłości.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Punkt 1 lit. b) ppkt (i) oraz (ii) artykułu 1 stosuje się od dnia 1 marca 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1100/2013**z dnia 5 listopada 2013 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	41,5
	MA	41,8
	MK	36,9
	TR	75,3
	ZZ	48,9
0707 00 05	AL	53,3
	EG	177,3
	MK	71,7
	TR	144,5
	ZZ	111,7
0709 93 10	AL	50,7
	MA	88,1
	TR	127,3
	ZZ	88,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	TR	67,6
	ZZ	67,6
0805 50 10	TR	72,1
	ZA	54,2
	ZZ	63,2
0806 10 10	BR	231,7
	PE	281,8
	TR	169,9
	ZZ	227,8
0808 10 80	BA	66,4
	CL	210,3
	NZ	151,7
	US	132,2
	ZA	127,9
0808 30 90	ZZ	137,7
	CN	72,8
	TR	116,3
	ZZ	94,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 4 listopada 2013 r.

zmieniające zalecenie 2006/576/WE w odniesieniu do toksyn T-2 i HT-2 w mieszankach paszowych dla kotów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2013/637/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Toksyny T-2 i HT-2 są mikotoksynami wytwarzanymi przez różne gatunki *Fusarium*. Toksyna T-2 jest szybko metabolizowana, w wyniku czego powstaje szereg produktów, z których najważniejszym metabolitem jest toksyna HT-2.
- (2) Panel ds. środków trujących w łańcuchu żywnościowym (panel Contam) Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) przyjął na wniosek Komisji opinię w sprawie zagrożeń dla zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego związanych z obecnością toksyn T-2 i HT-2 w żywności i paszy ⁽¹⁾.
- (3) Jeśli chodzi o zagrożenie dla zdrowia zwierząt, panel CONTAM uznał, że obecne szacowane narażenie na toksyny T-2 i HT-2 najprawdopodobniej nie stanowi powodu do obaw związanych ze zdrowiem w odniesieniu do przeżuwaczy, królików oraz ryb. W przypadku świń, drobiu, koni oraz psów szacunkowe narażenie na toksyny T-2 i HT-2 wykazuje niskie ryzyko wystąpienia niepożądanego skutku dla zdrowia. Koty należą do najbardziej podatnych gatunków zwierząt. Ze względu na niewielką ilość danych oraz poważne niepożądane skutki dla zdrowia przy niskich dawkach nie ustalono poziomu dawkowania, przy którym nie obserwuje się szkodliwych zmian (NOAEL) ani najniższego poziomu, przy którym obserwuje się szkodliwe zmiany (LOAEL).
- (4) Biorąc pod uwagę wnioski z opinii naukowej, należy przeprowadzić badania w celu zgromadzenia informacji

o czynnikach powodujących występowanie stosunkowo wysokich poziomów toksyn T-2 i HT-2 w zbożach i produktach zbożowych oraz o skutkach przetwarzania paszy i żywności. Z tego względu przyjęto zalecenie Komisji 2013/165/UE ⁽²⁾ dotyczące przeprowadzenia takich badań.

- (5) Biorąc pod uwagę toksyczność toksyn T-2 i HT-2 dla kotów, należy dodatkowo ustanowić wartość orientacyjną dla sumy toksyn T-2 i HT-2 w paszy dla kotów, która to wartość będzie stosowana przy ocenie dopuszczalności paszy dla kotów pod względem obecności toksyn T-2 i HT-2. Należy zatem odpowiednio zmienić zalecenie Komisji 2006/576/WE ⁽³⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

w załączniku do zalecenia 2006/576/WE po pozycji „Fumonizyny B1 + B2” dodaje się pozycję w brzmieniu:

„Mikotoksyna	Produkty przeznaczone do żywienia zwierząt	Wartość orientacyjna w mg/kg (ppm) dla paszy o zawartości wilgoci wynoszącej 12 %
Toksyny T-2 + HT-2	Mieszanki paszowe dla kotów	0,05”

Sporządzono w Brukseli dnia 4 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji

Tonio BORG

Członek Komisji

⁽¹⁾ Panel EFSA ds. środków trujących w łańcuchu żywnościowym (Contam); Opinia naukowa w sprawie zagrożeń dla zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego związanych z obecnością toksyn T-2 i HT-2 w żywności i paszy. Dziennik EFSA 2011; 9(12):2481. [187 ss.]. doi:10.2903/j.efsa.2011.2481. Dostępna na stronie internetowej: www.efsa.europa.eu/efsajournal.

⁽²⁾ Zalecenie Komisji 2013/165/UE z dnia 27 marca 2013 r. w sprawie obecności toksyn T-2 i HT-2 w zbożach i produktach zbożowych (Dz.U. L 91 z 3.4.2013, s. 12).

⁽³⁾ Zalecenie Komisji 2006/576/WE z dnia 17 sierpnia 2006 r. w sprawie obecności deoksyniwalenolu, zearalenonu, ochratoksyny A, T-2 i HT-2 oraz fumonizyn w produktach przeznaczonych do żywienia zwierząt (Dz.U. L 229 z 23.8.2006, s. 7).

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL